

ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

Εργατική Δημοκρατία

Μηνιαία Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής
Για την Ανασυγκρότηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (4η Διεθνής)

Για μια Ενιαία
Επαναστατική
Οργάνωση
Κομμουνιστών
Διεθνιστών

σελίδα 12

Μαζική αντεπίθεση στην ληστρική επίθεση Κυβέρνηση Εργατών - Αγροτών με Σοσιαλιστικό Πρόγραμμα

Η σκληρή επίθεση της "νεοδημοκρατικής" κυβέρνησης, σε συνεργασία με τα διευθυντήρια της Ε.Ε., φορτώνει την κρίση της καπιταλιστικής οικονομίας στους εργάτες και τους άλλους εκμεταλλευόμενους.

Η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, που έχει πλήρη ευθυγράμμιση και υποταγή στα συμφέροντα και τα σχέδια της κεφαλαιοκρατίας, τους προσφέρει όση ανοχή χρειάζονται.

Οι δε ηγεσίες του ΚΚΕ και του ΣΥΝ, που επικαλούνται τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα μόνο στα λόγια και κυρίως για την εξυπηρέτηση των κοινοβουλευτικών τους επιδιώξεων, αρνούνται να αναλάβουν ουσιαστική δράση συνένωσης και κινητοποίησης της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλευομένων σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση.

Έτσι, η αντιδραστική κυβέρνηση της ΝΔ και τα άλλα αστικά επιτελεία, παρά το κοινωνικό "στρίμωγμα" και το αδιέξοδο που αντιμετωπίζουν, καταφέρνουν να επιβιώνουν και να προωθούν τα αντεργατικά σχέδια.

Αξιοποιώντας την πολυδιάσπαση, την ανοργανωσιά και την έλλειψη συντονισμού και προγράμματος της εργατικής τάξης, οδηγούν το σύνολο της οικονομίας και της κοινωνίας στην εξαθλίωση της ανεργίας και της φτώχειας και στην αποσύνθεση.

Την λύση αυτού του αδιεξόδου μπορεί και πρέπει να την δώσει το ίδιο το εργατικό κίνημα, με την ανάπτυξη της ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής πάλης του. Αναπτύσσοντας το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο πάλης για την απόκρουση της επίθεσης του κεφαλαίου μπορεί:

- να διώξει την κυβέρνηση των ψεύτικων υποσχέσεων, της απάτης, της διαφθοράς, της εκμετάλλευσης, της ανεργίας, της ακρίβειας και της εξαθλίωσης.
- να βάλει οριστικό τέλος στο θέατρο της δικομματικής εναλλαγής
- να παλέψει για μια κυβέρνηση των εργατών και της φτωχής αγροτιάς, με πρόγραμμα σοσιαλιστικής ανατροπής του σαπισμένου καπιταλιστικού συστήματος της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.
- για την σοσιαλιστική Ελλάδα και τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες των Βαλκανίων και της Ευρώπης

σελίδα 3-4

ΕΝΙΑΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΗΜΕΡΑ ΟΙ ΟΡΟΙ;

Στις συζητήσεις που κάναμε ως τώρα γύρω από την πρότασή μας για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, οι περισσότεροι από τους συνομιλητές συντρόφους δέχτηκαν κατ' αρχή θετικά αυτή την πρόταση. ..

... Ωστόσο, μια ορισμένη μερίδα εργατικών στελεχών της "ριζοσπαστικής αριστεράς" και μερικοί ανένταχτοι αγωνιστές, δίκως να απορίψουν ανοιχτά την ιδέα του Ενιαίου Μετώπου, απέφυγαν τη συζήτηση εκφράζοντας κάποιους αόριστους δισταγμούς ή υποστηρίζοντας ότι δεν υπάρχουν ακόμα οι όροι που απαιτούνται για την δημιουργία του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου ταξικής αντικαπιταλιστικής πάλης...

...οι όροι και οι προϋποθέσεις και πριν απ' όλα οι κοινωνικοπολιτικές συνθήκες, που επιβάλλουν, αλλά και επιτρέπουν, στους αληθινούς κομμουνιστές να ξεπεράσουν τις σεχταριστικές αρώστιες και να αναλάβουν, άμεσα κοινό αγώνα πανελλαδικό για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο και για συντονισμένες εργατικές κινητοποιήσεις, αποφασισμένες, δημοκρατικά από τους ίδιους τους εργάτες, σίγουρα, αυτοί οι όροι υπάρχουν και με το παραπάνω, πριν από καιρό...

...αυτό που οφείλουμε να κάνουμε όλοι εμείς οι κομμουνιστές, οι "παλιοαριστεροί" και οι "νεοαριστεροί", είναι να συμφωνήσουμε σε ορισμένο πλαίσιο ταξικής εργατικής αντεπίθεσης (με βάση τα καυτά προβλήματα της ανεργίας, της ακρίβειας, των ωρών δουλειάς, της ασφάλισης, της αύξησης των μεροκαμάτων κ.λ.π.) και να πρωτοστατήσουμε στην οργάνωση πανελλαδικής πανεργατικής εκστρατείας για την συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου. Να συμπράξουμε όλες μαζί οι επαναστατικές κινήσεις και να καλέσουμε και τους αγωνιστές και οπαδούς των παρατάξεων που διευθύνουν τη ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ, να αγωνιστούν μαζί μας κι αυτοί για τον σχηματισμό Επιτροπών Εργατικής Αντεπίθεσης...

→ στη σελ. 6-7

**16ο Συνέδριο
της LCR
Η Αριστερή
Τάση ενάντια
στον
οπορτουνισμό**

σελίδα 12

**Άμεσος και
Πλήρης
Διαχωρισμός
Κράτους
Εκκλησίας**

σελίδα 9

Η Κουρελιασμένη Δημοκρατία της "Ευρωπαϊκής Ένωσης" του κεφαλαίου

Από τον σύντροφο Σακκάτο Βαγγέλη, λάβαμε το παρακάτω κείμενο, που έστειλε στον Τύπο, ενάντια στο γνωστό αντικομμουνιστικό μνημόνιο του Σουηδού ευρωβουλευτή Γκόραν Λίντπλαντ.

Ένα μνημόνιο με το οποίο εκφράζεται ο πραγματικός αντεργατικός και αντιδημοκρατικός προσανατολισμός ολόκληρης της αντιδραστικής οργάνωσης των ιμπεριαλιστών, που κίβδηλα αποκαλείται "Ευρωπαϊκή Ένωση", και συμπυκνώνει την προσπάθειά τους να πολεμήσουν, να συκοφαντήσουν και να απαγορεύσουν αυτό που πραγματικά φοβούνται και απειλεί το σάπιο και απάνθρωπο καθεστώς τους. Τις αληθινές επαναστατικές ιδέες του κομμουνισμού.

Αξιοποιώντας τα εγκλήματα του αντεπαναστατικού σταλινισμού, που οι ίδιοι στηρίζαν και ενίσχυαν, προσπαθούν να επιβάλουν αστυνομικούς φραγμούς στην διάδοσή τους.

Τελικά, το μνημόνιο αυτό, ψηφίστηκε κατά το ήμισυ, (δεν ψηφίστηκε το πακέτο αντιδραστικών μέτρων που πρότεινε να παρθούν), στις 25/1/2006, από στην Συνεδρίαση της Ολομέλειας της Κοινοβουλευτικής Συνέλευσης του Συμβουλίου της Ευρώπης με 99 ψήφους από τους 153 ευρωβουλευτές που παραβρέθηκαν (συνολικά είναι 623).

Ακολουθεί το κείμενο του σ. Βαγγέλη, όπως το λάβαμε:

ΚΑΤΩ ΤΟ ΕΠΑΙΣΧΥΝΤΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

"Ένα φάντασμα τριγυρίζει την Ευρώπη. Το φάντασμα του Κομμουνισμού. Όλες οι δυνάμεις της γέριχης Ευρώπης ενώθηκαν σε ιερή συμμαχία για να το πολεμήσουν. Ο Πάπας κι ο Τσάρος, ο Μέτερνικ και ο Γκιζώ, οι Γάλλοι ριζοσπάστες και οι Γερμανοί αστυνομικοί"

Με αυτά τα λόγια άρχιζαν πριν από 158 χρόνια, το 1848, ο Μαρξ και ο Ένγκελς το "Κομμουνιστικό Μανιφέστο" τους.

Η ιστορία και η κοινωνική εξέλιξη δεν κινούνται ευθύγραμμα. Προχωράνε με μεγάλα ή μικρότερα βήματα ή και άλματα, αλλά και με ιστορικάπισωγυρίσματα. Όμως, τηρουμένων των αναλογιών, κάποτε η Ιστορία επαναλαμβάνεται.

Αυτό το φάντασμα του 1848, που τάραζε τότε τον ύπνο της Ιεράς Συμμαχίας του Μέτερνικ, εξακολουθεί και σήμερα να ταράζει τον ύπνο των κληρονόμων της, της νέας Ιεράς Συμμαχίας της "Νέας Τάξης". Αυτών που έχουν καταδικάσει το μεγαλύτερο μέρος της Ανθρωπότητας σε ανείπωτη οδύνη, εξαθλίωση, φρίκη και σκλαβιά. Αυτών που με την Ιαντιτρομοκρατία του έχουν επιβάλλει τη μεγαλύτερη κρατική τρομοκρατία στην Ιστορία του κό-

σμου, το τρομερότερο αστυνομικό ηλεκτρονικό κράτος, που μπροστά του ωχριά και η ζοφερότερη φαντασία, αυτών που έχουν ήδη καταργήσει το μεγαλύτερο μέρος των κοινωνικών κατακτήσεων της Ανθρωπότητας από το Σικάγο του 1886 κι εδώ και σχεδόν όλα τα κατακτημένα με ποταμούς αιμάτων ανθρώπινα δικαιώματα και δημοκρατικές ελευθερίες των Λαών από τη Μεγάλη Γαλλική Επανάσταση κι εδώ.

Ζούμε σε μια από τις ζοφερότερες περιόδους της Ανθρώπινης Ιστορίας που εξακολουθεί να είναι Προϊστορία.

Από το επίπεδο των αγώνων των εργαζομένων όλης της γης και όλων των Λαών ενάντια σ' αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα, εξαρτάται, στην κυριολεξία, η τύχη και το μέλλον της Ανθρωπότητας.

Το επαίσχυντο μνημόνιο του απερίγραπτου Σουηδού βουλευτή καταδικά-

ζει την κομμουνιστική ιδεολογία -ανώτερο ιδεώδες της Ανθρωπότητας- και που "καταργεί" την Πάλη των Τάξεων μετά τον Χίτλερ και συντροφία, κείμενο που έχει ήδη εγκριθεί από την Πολιτική Επιτροπή του Συμβουλίου της Ευρώπης και το εισηγούνται στην προσεχή κοινοβουλευτική του συνέλευση, δείχνει πως οι όπου γης εκμεταλλευτές και στυλοβάτες του καθεστώτος της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, εξακολουθούν να τρέμουνε το φάντασμα του 1848, που εξακολουθεί αδιάκοπα να ταράζει τον ύπνο τους.

Κάτω τα χέρια από τις Ελευθερίες και τα Δικαιώματα των Εργαζομένων και των Λαών!

Απερίφραστη καταδίκη του επαίσχυντου μνημονίου των εκμεταλλευτών!

Αθήνα 13 Γενάρη 2006

Βαγγέλης Σακκάτος

Συγγραφέας - Δημοσιογράφος,

Μέλος της εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών,

της Ομοσπονδίας Γερμανών Συγγραφέων

και της Ένωσης Ανταποκριτών Ελληνικού

Τύπου του Εξωτερικού

Ζητήστε την Ειδική Έκδοση της Ε.Δ. για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο

Ενισχύστε & Διαδώστε την Εργατική Δημοκρατία

Παλεύει για την πολιτική ανεξαρτησία της εργατικής τάξης και για την ενιαιομετωπική της δράση, για την οικοδόμηση της επαναστατικής ηγεσίας της και για τις ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού

Εργατική Δημοκρατία

Μηνιαία εφημερίδα της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας και Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς Συντάσσεται από Επιτροπή
Υπεύθυνος έκδοσης: Χάρης Σταθάτος
e-mail: ergatikidimokratia@yahoo.gr
Διεύθυνση εφημερίδας:
Σωκράτους 79-81, 3ος Όροφος, Αθήνα
Τηλ.: 2105224536 - 2109357182 - 2105781385
Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν αναγκαστικά τις απόψεις της Συντακτικής Επιτροπής
Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται από την έκταση της ύλης.

Νο. 42, Φεβρουάριος 2006
Ημέρα κλεισίματος ύλης: 23/1/2006
Ημερομηνία κυκλοφορίας: 31/1/2006

Που θα μας βρείτε

Στα γραφεία μας

- Στα περίπτερα της πλατείας Κάνιγγος
- Στα περίπτερα της πλατείας Εξαρχείων
- Στο ψιλικατζίδικο Ναυαρίνου και Ζ.Πηγής
- Στο βιβλιοπωλείο: "Εναλλακτικές Εκδόσεις"
- Στο βιβλιοπωλείο: "Ελεύθερος Τύπος"

Καθολική αντεργατική επίθεση κυβέρνησης και εργοδοσίας

Με σύμμαχο τον συμβιβασμό και την "συναίνεση" της ηγεσίας του οργανωμένου εργατικού κινήματος και αξιοποιώντας την ανοργανωσιά και το κομματισμα των εργατικών δυνάμεων, τα κυβερνητικά και εργοδοτικά επιτελεία, επεκτείνουν βιαστικά την επίθεσή τους σε περισσότερα εργατικά δικαιώματα, παρά την τεράστια εργατική αγανάκτηση που καταγράφεται, με μεγάλα ποσοστά, ακόμα και στις δημοσκοπήσεις.

Μετά την επίθεση του καλοκαιριού για την κατάργηση του οκταώρου, σειρά τώρα στους κυβερνητικούς και εργοδοτικούς σχεδιασμούς παίρνουν η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων (νόμος για ΔΕΚΟ), το πάγωμα των εργατικών αμοιβών (πρόταση ΣΕΒ για 4 νομούς), ιδιωτικοποίηση του ΟΑΕΔ, περικοπές στο ασφαλιστικό, "απελευθέρωση" ωραρίου εμπορικών καταστημάτων και τραπεζών κλπ κλπ.

Παράλληλα, μέσω του προϋπολογισμού - λάστιχου και με την συμβολή της "δημοσιονομικής επιτήρησης" της ΕΕ, προωθούνται μεγαλύτερες περικοπές κοινωνικών παροχών, εντατικότερος ρυθμός ξεπουλήματος των δημοσίων επιχειρήσεων (αποκρατικοποιήσεις), αύξηση των φορολογικών επιβαρύνσεων σε βάρος των εργατικών και λαϊκών εισοδημάτων.

Οι "καλύτερες ημέρες" των προεκλογικών υποσχέσεων, με τις οποίες η ΝΔ εξαπάτησε τους αφελείς και απέσπασε τις ψήφους τους, αποδεικνύονται στο αντίθετό τους.

Λαϊκή αγανάκτηση, κυβερνητικό αδιέξοδο και πολιτική κρίση του καθεστώτος

Γενικά, απέναντι σε μια άνευ προηγουμένου κερδοφορία των μεγάλων επιχειρήσεων και των τραπεζών, το βιοτικό επίπεδο των εκμεταλλευόμενων και οι εργατικές κοινωνικές και οικονομικές κατακτήσεις κατακρεουργούνται.

Ακόμα και η Στατιστική Υπηρεσία, που βρίσκεται κάτω από τον κυβερνητικό έλεγχο, υποχρεώνεται να καταμετράει σε 800.000 τις οικογένειες (με 2,1 εκατομμύρια μέλη της), 21% του πληθυσμού, που ζουν κάτω από τα χαμηλά επίσημα όρια της φτώχειας (που, σήμερα, από τις υπηρεσίες της ΕΕ ορίζεται στα 5300 ευρώ για ένα ζευγάρι,). Και το ποσοστό αυτό, αν υπολογιστεί με βάση τα νέα αναθεωρημένα επίσημα όρια φτώχειας, ανεβαίνει στο 25% του πληθυσμού. Η κοινωνική ανισότητα βαθιάνει ασταμάτητα και το φτωχότερο 20% του πληθυσμού καταναλώνει 5,9 φορές λιγότερα από το πλουσιότερο 20%!

Ακρίβεια, ανεργία, φτώχεια, εξαθλίωση και απελπισία είναι τα μόνα κοινωνικά "αγαθά", που εξασφαλίζει σε αφθονία η κυβέρνηση και η καπιταλιστική κοινωνία.

Η ανεργία απλώνεται ανεξέλεγκτα και τα εργοστάσια κλείνουν, αναζητώντας πιο "ελεύθερες" συνθήκες εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης. Η ακρίβεια κατάρχει τα σχεδόν παγωμένα μεροκάματα και τους μισθούς, μειώνοντας σημαντικά την πραγματική τους αξία. Οι κοινωνικές δαπάνες για την παιδεία, την υγεία, την κοινωνική ασφάλιση μειώνονται, υπονομεύοντας τα θεμέλια του δημόσιου χαρακτήρα τους προς όφελος της εκμετάλλευσής τους από το ιδιωτικό κεφάλαιο και στερώντας τα, ουσιαστικά, απ' όσους δεν έχουν να τα πληρώσουν.

Για τον ίδιο λόγο οι κοινωνικές υπηρεσίες (ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΕΥΔΑΠ, ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ, ΕΘΕΛ, κλπ) αποδιαιρώνονται και υποσκάπτονται συστηματικά, και οι τιμολογιακές πολιτικές τους μετατρέπονται σε εργαλεία αφαίμαξης των εργατικών εισοδημάτων. Έμμεση και άμεση φορολογία αυξάνεται σε βάρος του λαϊκού βιοτικού επιπέδου, σε αντίθεση με τους φόρους των εταιρειών που μειώνονται σημαντικά.

Άμεση συνέπεια αυτής της πραγματικότητας είναι η έντονη αγανάκτηση που απλώνεται ραγδαία ανάμεσα στους εκμεταλλευόμενους και, πριν ακόμα συμπληρωθούν δύο χρόνια κυβερνητική θητείας της ΝΔ, καταγράφεται ανοιχτά πια στις διάφορες σφυγμομετρήσεις με ποσοστό 75%. Η έκτασή της, μάλιστα, και ιδιαίτερα η αδυναμία της κυβέρνησης να την περιορίσει ή να ελέγξει την εξάπλωσή της, γεμίζει με ανησυχία τα αστικά επιτελεία. Οι "αντιρρήσεις" της ηγεσίας του ΣΕΒ στην κυβερνητική διάταξη "παράθυρο" του νόμου για τις ΔΕΚΟ, για κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, εξαιτίας της απειλής κοινωνικών αναταραχών που συνεπάγονται, αποτελούν ένα χαρακτηριστικό δείγμα έκφρασης αυτών των ανησυχιών. Παρόλο, βέβαια, που ο ίδιος ο ΣΕΒ, τις επόμενες ημέρες, στις διαπραγματεύσεις για την νέα συλλογική σύμβαση και διεκδικώντας νέες αντεργατικές συμφωνίες, στο όνομα, δήθεν, της ανεργίας, επιχείρησε να αξιοποιήσει αυτή την διάταξη, προτείνοντας το "πάγωμα" των μισθών στους νόμους Φλώρινας, Κοζάκης, Ημαθίας και Δράμας.

Η αναπτυσσόμενη αυτή λαϊκή αγανάκτηση είναι στην ουσία και η βασική πηγή πολιτικής και κοινωνικής αδυναμίας που από την επομένη της εκλογής της εκδηλώνει η κυβέρνηση της ΝΔ και που σήμερα, πολύ πρώιμα, πριν ακόμα κλείσει 2 χρόνια, έχει πάρει την μορφή του πλήρους αδιεξόδου.

Ανίκανη, από την μια, να ανταποκριθεί στις υποσχέσεις με τις οποίες απέσπασε τους ψήφους που την έκαναν κυβέρνηση και υποχρεωμένη, από την άλλη, να παίρνει όλο και πιο σκληρά και αντεργατικά μέτρα, εξαιτίας της κρίσης της καπιταλιστικής οικονομίας, δείχνει πλήρη αδυναμία να διαχειριστεί την λαϊκή αγανάκτηση, εκθέτοντας σε κίνδυνο ολόκληρη την ασταθή, έτσι κι αλλιώς, ισορροπία του καθεστώτος.

Κάθε μέτρο, που υποχρεώνονται να προωθήσουν για την υπεράσπιση και διαιώνιση των καπιταλιστικών συμφερόντων, συγκρούεται με την λαϊκή δυσσάρεσκεια και την εργατική αγανάκτηση, ανακινώντας την απειλή έντονων και ανεξέλεγκτων κοινωνικών αναταραχών, επικίνδυνων για ολόκληρο το εκμεταλλευτικό καθεστώς.

Αποπομπές κυβερνητικών στελεχών, ασυμμενοσησία και σύγκρουση υπουργών, έλλειψη κυβερνητικού συντονισμού, στενές επαφές και διασυνδέσεις με αποκαλυπτόμενα κυκλώματα, αδυναμία συγκράτησης των βαθιών ρηγμάτων του κρατικού μηχανισμού

(παραδικαστικά, εκκλησιαστικά, χρηματιστηριακά κλπ κυκλώματα) μαρτυράνε μια βαθιά αδυναμία και κρίση της διακυβέρνησης του καθεστώτος.

Και αν σε όλα αυτά συνυπολογιστεί και η αδυναμία της επίσημης κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης (ΠΑΣΟΚ) να εκφράσει έναν εναλλακτικό αξιόπιστο λόγο που θα μπορούσε να παραπλανήσει τις εκμεταλλευόμενες μάζες και να αποπροσανατολίσει την αγανάκτησή τους, η αδυναμία και η κρίση αγκαλιάζει ολόκληρο το πολιτικό κοινοβουλευτικό σύστημα του καπιταλισμού.

Η πολιτική αστάθεια και η κρίση που διαπερνάει το πολιτικό σύστημα διακυβέρνησης του ελληνικού καπιταλισμού, και τα βαθιά ρήγματα που εκδηλώνονται στην συνοχή και την λειτουργία των μηχανισμών εξουσίας του είναι σε άμεση σύνδεση με την βαθιά οικονομική κρίση του και την δομική αδυναμία του να ανταποκριθεί στις ανάγκες αντιμετώπισης των προβλημάτων της κοινωνίας και ανάπτυξης των παραγωγικών δυνατοτήτων της. Η αφαίμαξη και η συσσώρευση του παραγόμενου κοινωνικού πλούτου σε λίγα καπιταλιστικά χέρια και η κυριαρχία κερδοσκοπικών δραστηριοτήτων για την αυξανόμενη ανάγκη μεγαλύτερης κερδοφορίας, δεν είναι παρά αντανάκλαση και εκδήλωση του παρασιτικού χαρακτήρα του καπιταλιστικού συστήματος

Η αδυναμία του εργατικού κινήματος σώζει την κυβέρνηση και το καθεστώς

Από την άλλη, η αποδιοργάνωση του εργατικού κινήματος, η έλλειψη κάθε αγωνιστικού συντονισμού και ιδιαίτερα η ανυπαρξία προσδιορισμένου κοινού προγράμματος αντιμετώπισης των βαριών συνεπειών της καπιταλιστικής κρίσης και της κυβερνητικής και εργοδοτικής επίθεσης, επιτρέπει στην αδύναμη αυτή κυβέρνηση όχι μόνο να στέκεται όρθια αλλά να επιχειρεί και να οργανώνει τα σχέδια αυτά αφαίρεσης των οικονομικών, κοινωνικών και πολιτικών κατακτήσεων της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλεομένων.

Η κυβέρνηση και τα υπόλοιπα αστικά επιτελεία έχουν πλήρη γνώση αυτής της αλήθειας. Γι' αυτό και κάνουν ότι μπορούν να διατηρήσουν την σημερινή διαλυτική κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι δυνάμεις του εργατικού κινήματος.

Το τελευταίο διάστημα μάλιστα, δεν αρκούνται στην συναινετική ανοχή στην αντεργατική τους πολιτική, που προκλητικά επιδεικνύει η ηγεσία της ΓΣΕΕ και των άλλων μεγάλων συνδικαλιστικών οργανώσεων. Χρειάζεται να κινήσουν όλες τις εφεδρείες, που διαθέτουν μέσα στις γραμμές του ίδιου του εργατικού κινήματος, για να προκαλέσουν παραπέρα διάσπαση και αποπροσανατολισμό, να αποθαρρύνουν κάθε προσπάθεια οργανωμένης έκφρασης της εργατικής αγανάκτησης και να περιβάλουν τα αντεργατικά τους μέτρα με συνδικαλιστική "αποδοχή".

Μετά την περίπτωση του ΟΤΕ, που η συνδικαλιστική ηγεσία αποδέχτηκε και υπέγραψε πρωτοφανείς αντεργατικές συμφωνίες, σε βάρος των νέων ιδιαίτερα εργαζομένων, σειρά πήραν οι εργοδοτικοί συνδικαλιστές της Eurobank. Που με την συμφωνία που υπέγραψαν, έδωσαν ένα καίριο πλήγμα σε κάθε δυνατότητα οργάνωσης ενιαίου και προγραμματισμένου αγώνα των τραπεζοϋπαλλήλων. Και, κυρίως, άνοιξαν την πόρτα ανατροπής του κατακτημένου ωραρίου εργασίας όχι μόνο στον χώρο των τραπεζών αλλά και για όλους τους κλάδους των εργαζομένων.

Ταυτόχρονα, η κυβέρνηση της ΝΔ, μαζί με τις υπόλοιπες κυβερνήσεις της "Ευρωπαϊκής Ένωσης", και στο όνομα της "καταπολέμησης της τρομοκρατίας"

προωθούν συστηματικά όλο και περισσότερα μέτρα περιορισμού κατακτημένων δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθερίες (παρακολουθήσεις τηλεφωνικών συνομιλιών και e-mail, αύξηση της αστυνομοκρατίας, κλπ), επιβάλλοντας ένα πιο σκληρό τρομοκράτος που ανταποκρίνεται στα αντεργατικά και αντιλαϊκά σχέδια που έχουν. Για να μπορούν να εκφοβίζουν, να προλαβαίνουν, να αποθαρρύνουν, να αποδιοργανώνουν και να καταστρέφουν την εργατική και λαϊκή αντίσταση που απλώνεται.

Μέσα σε αυτά ακριβώς τα πλαίσια εντάσσεται και η τελευταία προώθηση για ψήφιση του αντικομμουνιστικού μνημονίου του ανεκδιήγητου Σουηδού ευρωβουλευτή (Γκόραν Λίντμπλαντ) στην αποκαλούμενη "Κοινοβουλευτική Ολομέλεια του Συμβουλίου της Ευρώπης" (PACE).

Συστηματικά και αδυσώπητα, τα καπιταλιστικά καθεστώτα, υποχρεώνονται, όσο περισσότερο μεγαλώνουν τα μέγιστα κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα, τόσο εντατικότερα να πετάνε τα δημοκρατικά προσχήματα της αστικής δημοκρατίας, αποκαλύπτοντας το αληθινό πρόσωπο της δικτατορίας του κεφαλαίου.

Σε αυτή τη διαδικασία εντάσσεται και η συζητούμενη νέα αναθεώρηση του ελληνικού Συντάγματος. Οι αλλαγές που προτείνονται και η συζήτηση που γίνεται ανάμεσα στα αστικά, κοινοβουλευτικά και μη, επιτελεία, κάτω από την κίβδηλη επικάλυψη του "εκσυγχρονισμού", σκοπεύουν στην καλύτερη προετοιμασία του κρατικού μηχανισμού για την προώθηση σκληρότερων αντεργατικών μέτρων, ρυθμίσεις αντιμετώπισης επερχόμενων πολιτικών αδιεξόδων και κρίσεων του καθεστώτος και μεγαλύτερης θωράκισής του απέναντι στην εργατική και λαϊκή αντίσταση.

Είναι, πιστεύουμε, περισσότερο από φανερό ότι η κυβέρνηση αυτή, και ολόκληρο το καπιταλιστικό καθεστώς, επιφυλάσσει για τους εργαζόμενους και ολόκληρη την κοινωνία ένα πολύ ζοφερό μέλλον. Η παρασιτική επιβίωση της εξουσίας και του συστήματός τους περνάει μέσα από την αφαίρεση οικονομικών πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων της εργατικής τάξης και την εξαθλίωση των εκμεταλλεομένων.

Το θέατρο του δικομματισμού σανίδα σωτηρίας στο καθεστώς

Οι αντεργατικές αυτές επιδιώξεις των καπιταλιστικών δυνάμεων δεν στηρίζονται μόνο στην Νέα Δημοκρατία. Η μεγάλη φθορά της, μάλιστα, πριν ακόμα κλείσει 2 χρόνια διακυβέρ-

νησης, επιβεβαιώνει στους καπιταλιστές την ανάγκη που έχουν από τους μηχανισμούς του ΠΑΣΟΚ και τις δυνατότητες αποπροσανατολισμού που αναπτύσσει σε βάρος των εργαζομένων

μαζών. Η αξιοποίηση των αυταπατών που συντηρούν ακόμα οι εκμεταλλεομένοι για τον χαρακτήρα του, η χρησιμοποίηση των συνδικαλιστικών οργανώσεων που ελέγχει με τους κομματικούς του υπαλλήλους του, σε βάρος της αγωνιστικής δυνατότητας του εργατικού κινήματος, και γενικά η παραπλάνηση που μπορεί να προσφέρουν οι "σοσιαλιστικοί" τίτλοι του, αποτελούν για την αστική εξουσία την βασική ελπίδα ανάσχεσης της λαϊκής αγανάκτησης και των εργατικών αγώνων. Η 20ετής προηγούμενη κυβερνητική του θητεία πιστοποιεί, άλλωστε, την αφοσίωση της ηγεσίας του και των μηχανισμών του στην εξυπηρέτηση και υπεράσπιση των συμφερόντων του μεγάλου κεφαλαίου.

Μη διαθέτοντας προς το παρόν άλλη λύση, προσδοκούν, με το θέατρο της δικομματικής κυβερνητικής εναλλαγής ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, να "ελέγξουν" τις κοινωνικές εξελίξεις, να ποδηγητήσουν τις εργατικές και λαϊκές αντιδράσεις και να τις συγκρατήσουν μέσα στα όρια του καθεστώτος, ώστε να καταφέρουν να υλοποιήσουν τα αντεργατικά τους σχέδια και να υπερασπίσουν τα "εθνικά συμφέροντα" του ελληνικού κεφαλαίου μέσα στον αναπτυσσόμενο και πιο άγριο διεθνή καπιταλιστικό ανταγωνισμό.

Στην προσπάθεια αυτή, και αντιμέτωποι με την μεγάλη φθορά και αναξιοπιστία που ήδη εμφανίζουν οι κομματικοί αυτοί μηχανισμοί, πρέπει να θεωρείται βέβαιο ότι θα επιχειρηθεί και δημιουργία νέων κομματικών μηχανισμών ή και "ενωτικά" κυβερνητικά σχήματα, κατά το, δοκιμαζόμενο ακόμα, παράδειγμα της Γερμανίας.

Είναι περισσότερο από βέβαιο λοιπόν ότι οι εργαζόμενοι δεν μπορούν και δεν πρέπει να περιμένουν τίποτα από την ηγεσία και τον μηχανισμό του ΠΑΣΟΚ. Αυτό γίνεται καθημερινά καθαρό και θα γίνεται ακόμα καθαρότερο για όλο και περισσότερους εκμεταλλεομένους. Η ανυπαρξία αντιπολίτευσης στην κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, η ουσιαστική συμφωνία μαζί της σε μεγάλα και σοβαρά ζητήματα προσανατολισμών και θέσεων για τα συμφέροντα του ελληνικού καπιταλισμού και ο περιορισμός διαφωνίας μαζί της μόνο σε ζητήματα τρόπου κυβερνητικής διαχείρισης τους, θα αποκαλύπτονται όλο και περισσότερο και θα πιστοποιούν ότι η ηγεσία και ο μηχανισμός του ΠΑΣΟΚ, είτε ως κυβέρνηση είτε ως αντιπολίτευση, είναι με τα συμφέροντα του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου και όχι με της εργατικής τάξης.

Οι "λαϊκομετωπικοί" συμβιβασμοί ενισχύουν την αστική αντίδραση

Όπως και σε καμιά άλλη δύναμη της αποκαλούμενης "κοινοβουλευτικής αριστεράς" (ΣΥΝ και ΚΚΕ), η εργατική τάξη, δεν μπορεί να ελπίζει.

Οι ηγεσίες των κομμάτων αυτών, παρά την τελείως διαφορετική και επιφανειακά αντίθετη πολιτική γλώσσα που χρησιμοποιούν, κινούνται στην ίδια "λαϊκομετωπική" πολιτική του ταξικού συμβιβασμού. Υιοθετούν προγράμματα "δημοκρατικού εκσυγχρονισμού" του εκμεταλλευτικού καθεστώτος, που ανταποκρίνονται περισσότερο στις αυταπάτες των μικροαστικών στρωμάτων

παρά στις επιτακτικές ανάγκες της εργατικής τάξης και ολόκληρης της κοινωνίας για ανατροπή του καπιταλισμού. Πίσω από την προμετωπίδα του "Λαϊκού Μετώπου" και της "λαϊκής ενότητας" επιχειρούν να υποχρεώσουν την εργατική τάξη να καθυποτάξει τους αγώνες και τους προσανατολισμούς της στην εξυπηρέτηση ξένων αστικών ταξικών στόχων, που ικανοποιούν αστικές "δημοκρατιστικές" αυταπάτες, μικροαστικών κυρίως, στρωμάτων, αλλά που δεν θίγουν καθόλου τις βάσεις και τις δομές του καπιταλιστικού συστήματος.

Οι ηγεσίες και των δύο αυτών κομμάτων, αν και με διαφορετικό τρόπο η κάθε μια, δρουν, στην ουσία, ως φορείς προπαγάνδας και πίεσης προς την εργατική τάξη, να ξεχάσει τους σοσιαλιστικούς στόχους και να προσδεθεί πίσω από ξένες αστικές μικροαστικές "δημοκρατικές" προγραμματικές επιδιώξεις. Υποταγμένες σε αυτή τη λογική, οι ηγεσίες αυτές, ενδιαφέρονται μόνο για την ενίσχυση της κοινοβουλευτικής τους παρουσίας, που, όπως έμπρακτα έχουν αποδείξει, όταν την αποκτούν, την χρησιμοποιούν σε "συμμαχίες" με διάφορες αστικές, "δημοκρατικές" και αντιδραστικές, δυνάμεις, με καταστροφικές συνέπειες για την εργατική τάξη και την σοσιαλιστική υπόθεση.

Η ιστορία του εργατικού κινήματος είναι γεμάτη από τις συνέπειες αυτής της πολιτικής. Γιγαντιαίοι εργατικοί αγώνες και αμέτρητες θυσίες των στελεχών του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος "θυσιάστηκαν" για χάρη αυτής της συμβιβαστικής πολιτικής. Και πίσω από τη λεοντή του "λαϊκού μετώπου", οι σοσιαλιστικοί στόχοι εγκαταλείφθηκαν για χάρη της "δημοκρατικής αναστήλωσης" του καπιταλισμού. Το πιο πρόσφατο παράδειγμα αυτής της πολιτικής το ζήσαμε το 1989. Που οι ηγεσίες αυτές δεν δίστασαν, για να ανταποκριθούν στους αστικούς "δημοκρατικούς" εκσυγχρονιστικούς και κοινοβουλευτικούς προσανατολισμούς τους, να συμμετέχουν με τον Μησοτάκη και την ΝΔ σε κοινή αντεργατική αντιλαϊκή κυβέρνηση και να βοηθήσουν έτσι, το αστικό καθεστώς, να αντιμετωπίσει την βαθιά πολιτική του κρίση.

Οι ηγεσίες αυτές, όπως και κάθε άλλη πολιτική δύναμη που επιμένει να προσανατολίζεται στον "εκδημοκρατισμό" και τον εκσυγχρονισμό" του καπιταλιστικού καθεστώτος, κωφεύουν επιδεικτικά στην πραγματικότητα. Που με πολλαπλά ιστορικά γεγονότα αποδειχνει και βεβαιώνει ότι ο παρασιτικός καπιταλισμός, στην ιμπεριαλιστική του παρακμή δεν επιδέχεται καμιά ουσιαστική "μεταρρύθμιση" ή βελτίωση, παρά μόνο την σοσιαλιστική ανατροπή του. Κι αν, μετά από σκληρούς εργατι-

κούς και λαϊκούς αγώνες υποχρεωθεί στην εφαρμογή κάποιων εργατικών δημοκρατικών και οικονομικών διεκδικήσεων, πολύ σύντομα, με την πρώτη ευκαιρία, θα επιτεθεί να το ανακαλέσει ή να το εκφυλίσει, μετατρέποντάς το στο αντίθετό του.

Το παράδειγμα της 20ετής διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ (όπως και των άλλων ευρωπαϊκών "σοσιαλιστικών" κυβερνήσεων της τελευταίας δεκαετίας) είναι αρκετά αποκαλυπτικό και διδακτικό, αν και επώδυνο, για την εργατική τάξη.

Η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, αλλοιώνοντας, από πολύ νωρίς, κάθε σοσιαλιστικό στοιχείο της ιδρυτικής του διακήρυξης, υιοθέτησε το μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα της αποκαλούμενης "Εθνικής Λαϊκής Ενότητας" και το οποίο έκανε κυβερνητικό πρόγραμμα το 1981.

Το πρόγραμμα αυτό, ένα συνονθύλευμα μεταρρυθμιστικών οικονομικών και κοινωνικών μέτρων, για την "βελτίωση", τον "εκδημοκρατισμό" ή τον "εκσυγχρονισμό" του ελληνικού καπιταλισμού, απέρριπτε ρητά κάθε προοπτική ανατροπής του. Στην ουσία ήταν ένα πρόγραμμα που λιγοστά έως και καθόλου διέφερε από τις παλιότερες ή τις σημερινές προγραμματικές προτάσεις των ηγετών του ΚΚΕ και του ΣΥΝ.

Η κατάληξη αυτού του προγράμματος είναι αρκετά γνωστή. Το "μεταρρυθμιστικό" ΠΑΣΟΚ κατέληξε να υπηρετεί τα οικονομικά και κοινωνικά και πολιτικά συμφέροντα της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας, μετατρέποντας την κάθε "εκσυγχρονιστική" προσπάθεια σε σκληρή αντεργατική, αντιλαϊκή αντιδημοκρατική και αντιμεταρρυθμιστική πολιτική. Αποδεικνύοντας ότι κάθε προσπάθεια μεταρρύθμισης του παρασιτικού καπιταλισμού και της εξουσίας του καταλήγει αναπόφευκτα στην αντιμεταρρύθμιση και την ενίσχυση της αντίδρασης. Και επιβεβαιώνοντας το βασικό συμπέρασμα του επαναστατικού μαρξισμού ότι ο ιμπεριαλισμός (που είναι ο καπιταλισμός των μονοπωλίων) είναι μόνο η παραμονή της εργατικής εξουσίας και της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Αυτοί οι λαθεμένοι και συμβιβαστικοί προγραμματικοί προσανατολισμοί των

ηγεσιών του ΚΚΕ και του ΣΥΝ, δεν έχουν μόνο μακροπρόθεσμα καταστροφικά αποτελέσματα αλλά και καθημερινές συνέπειες.

Με την καθημερινή τους στάση, που απορρέει από την πολιτική αυτή, καταλήγουν να εξυπηρετούν στο ακέραιο τις επιδιώξεις των αστικών δυνάμεων ενάντια στο εργατικό κίνημα. Είτε με την σεχταριστική πολιτική της ηγεσίας του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ, (με την ακατανόητη διασπαστική στάση της απέναντι στη ΓΣΕΕ προς μεγάλη ικανοποίηση του

Πολυζωγόπουλου και των πολιτικών πατρώνων του) είτε με την βαθιά ομορτουμιστική ευθυγράμμιση του ΣΥΝ με το ΠΑΣΟΚ, για εξασφάλιση κοινοβουλευτικής επιβίωσης, οι ηγεσίες αυτές, βοηθάνε να κρατιούνται διασπασμένες και ασυντόνιστες οι εργατικές δυνάμεις, και να συμβάλλουν αποφασιστικά ώστε η μεγάλη πλειοψηφία των εκμεταλλευομένων να μένει εγκλωβισμένη κοινοβουλευτικά στους παραπλανητικούς μηχανισμούς του ΠΑΣΟΚ.

Το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο είναι ζωτική ανάγκη για την εργατική τάξη

Απέναντι στην εξοντωτική κυβερνητική και εργοδοτική επίθεση, η εργατική τάξη μπορεί να αμυνθεί και να υπερασπίσει τις οικονομικές κοινωνικές και πολιτικές κατακτήσεις της, μόνο αν καταφέρει να αντιτάξει σύσσωμες τις δυνάμεις της, ενιαίες συντονισμένες και οργανωμένες.

Πρέπει να καταπολεμηθεί η σημερινή πολυδιάσπαση του συνδικαλιστικού εργατικού κινήματος και η έλλειψη συντονισμού και οργάνωσης των αγώνων του. Η αποκάρδιση, απογοήτευση και εξατομίκευση που προκαλεί η αναπόφευκτη αναποτελεσματικότητά του. Ο διαλυτικός έλεγχος των οργανώσεων του από την συνδικαλιστική γραφειοκρατία και την κομματική υπαλληλοκρατία. Να ανασυγκροτηθεί η λειτουργία τους με βάση την εργατική δημοκρατία. Να απαγκιστρωθεί από τον κρατικό έλεγχο. Και, το σημαντικότερο, να υιοθετήσει ένα κοινό πρόγραμμα αγώνων και διεκδικήσεων που θα ανατρέψει την κυβερνητική επίθεση, θα υπερασπίζεται τις κατακτήσεις, θα προστατεύει το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων από τις συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης, και θα ανοίγει τον δρόμο για την οριστική απαλλαγή ολόκληρης της κοινωνίας από την καπιταλιστική σαπίλα, τον δρόμο της εργατικής εξουσίας και του σοσιαλισμού.

Όλα αυτά επιβάλλουν, ως ζωτική ανάγκη για την εργατική τάξη, την πολιτική του Ενιαίου Εργατικού Με-

τώπου. Την μόνη πολιτική που μπορεί να συγκεντρώσει και να ενοποιήσει τις εργατικές δυνάμεις, ανεξάρτητα από την πολιτική τοποθέτηση του κάθε εργάτη, και να τις αντιτάξει, ως ενιαία τάξη, απέναντι στην εξοντωτική καπιταλιστική επίθεση.

Μια τέτοια πολιτική βρίσκεται στον αντίποδα της "λαϊκομετωπικής" πολιτικής των ηγετών του ΚΚΕ και του ΣΥΝ και κάθε άλλης πολιτικής δύναμης, που μιλάει στο όνομα των εργατικών συμφερόντων αλλά αναζητάει και εφευρίσκει πολιτικά "Μέτωπα" με μερίδες ή εκπροσώπους της εκμεταλλεύτριας αστικής τάξης.

Οι επαναστατικές κινήσεις και οργανώσεις του εργατικού κινήματος πρέπει να συντονίσουν και να συνενώσουν τις δυνάμεις τους ώστε με κάθε τρόπο και με αποφασιστικότητα να παλέψουν για την προώθηση και την υλοποίηση της πολιτικής του Ενιαίου Μετώπου της εργατικής τάξης. Και το γεγονός ότι μέχρι σήμερα δεν το έχουν κάνει ή αν συνεχίσουν να μην το κάνουν, τις φορτώνει με καθοριστικές ευθύνες για την κατάσταση του εργατικού κινήματος.

Η πρόταση της "Εργατικής Δημοκρατίας" για κοινή πάλη των κινήσεων και οργανώσεων αυτών ανταποκρίνεται στην ανάγκη αυτή.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΗΜΕΡΑ ΟΙ ΟΡΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ;

"Μην περιφρονούμε το λίγο πούναι τώρα δυνατό, όσο λιγοστό κι αν είναι, περιμένοντας άπραγα το πολύ που θάρθει αύριο. Γιατί δε θάρθει μοιραία μόνο του. Πρέπει να το ετοιμάσουμε και μεις από τώρα."

(Π. Πουλιόπουλος - για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο)

Στις συζητήσεις που κάναμε ως τώρα γύρω από την πρότασή μας για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, οι περισσότεροι από τους συνομιλητές συντρόφους δέχτηκαν κατ' αρχή θετικά αυτή την πρόταση. Και μας ενθάρτυναν να συνεχίσουμε την προσπάθεια που αναλάβαμε.

Ωστόσο, μια ορισμένη μερίδα εργατικών στελεχών της "ριζοσπαστικής αριστεράς" και μερικοί ανένταχτοι αγωνιστές, δίχως να απορίψουν ανοικτά την ιδέα του Ενιαίου Μετώπου, απέφυγαν τη συζήτηση εκφράζοντας κάποιους αόριστους δισταγμούς ή υποστηρίζοντας ότι δεν υπάρχουν ακόμα οι όροι που απαιτούνται για την δημιουργία του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου ταξικής αντικαπιταλιστικής πάλης.

Δεν γνωρίζουμε που ακριβώς στηρίζουν την άποψή τους αυτή, μια και δεν μας έδωσαν την δυνατότητα της συζήτησης, μεταθέτοντας το ζήτημα στο άγνωστο μέλλον. Όμως αυτό δεν μας εμποδίζει να πούμε τη γνώμη μας σχετικά με τις αντιρρήσεις και τις επιφυλάξεις αυτών των αγωνιστών.

Οι όροι και οι προϋποθέσεις υπάρχουν από καιρό.

Όπως έχουμε εξηγήσει με άλλα κείμενά μας, η σημερινή αποδιοργάνωση του εργατικού μας κινήματος, οφείλεται στο μεγαλύτερο βαθμό στον μικροαστικό ο-πορτουμιστικό εκφυλισμό της ηγεσίας του Κ.Κ.Ε. και στο σεχταριστικό κομματισμα του κομμουνιστικού κινήματος. Γεγονός που έδωσε στην εξουσία και τα κόμματα του κεφαλαίου την δυνατότητα να βάλουν κάτω από τον έλεγχό τους και να απονευρώσουν το κίνημα της εργατικής τάξης. Καθένας που έχει ζήσει και γνωρίζει τα γεγονότα πριν και μετά τη δικτατορία της χούντας μέχρι σήμερα, ξέρει ότι αυτή είναι η αλήθεια.

Όμως, οι όροι και οι προϋποθέσεις και πριν απ' όλα οι κοινωνικοπολιτικές συνθήκες, που επιβάλουν, αλλά και επιτρέπουν, στους αληθινούς κομμουνιστές να ξεπεράσουν τις σεχταριστικές αρώστιες και να αναλάβουν, άμεσα κοινό αγώνα πανελλαδικό για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο και για συντονισμένες εργατικές κινητοποιήσεις, αποφασισμένες, δημοκρατικά από τους ίδιους τους εργάτες, σίγουρα, αυτοί οι όροι υπάρχουν και με το παραπάνω, πριν από καιρό. Ας τους δούμε έναν - έναν.

Ο πρώτος και βασικός όρος είναι η καπιταλιστική οικονομική κρίση, που βαθιά-

του βάρβαρου καπιταλιστικού συστήματος σ' ολόκληρο τον πλανήτη.

Οπωσδήποτε το καλύτερο θα ήταν όλοι οι πραγματικοί κομμουνιστές να αποτελού-

νει και οξύνεται. Και προκαλεί την άγρια επίθεση των καπιταλιστικών κυβερνήσεων στις εργατικές οικονομικές κατακτήσεις, ελευθερίες και δικαιώματα.

Ο δεύτερος σημαντικός όρος είναι η έκδηλη πολιτική χρεοκοπία και η αναπτυσσόμενη κρίση όλων των αστικών κομμάτων, των ρεφορμιστικών αριστερών στηριγμάτων τους και η απογύμνωση όλων των εργατοπατερικών μηχανισμών.

Ο τρίτος, αλλά καθοριστικός όρος, είναι η συσσωρευμένη εμπειρία των εργατικών μαζών από τις προδοσίες και τις ήττες, που τις οδηγεί στη συνειδητοποίηση και στην αναζήτηση δικής τους, γνήσιας εργατικής, ηγεσίας, εθνικά και παγκόσμια, στο σημερινό ενοποιημένο κόσμο.

Και ο τέταρτος όρος, που αποτελεί την αναγκαία πολιτική προϋπόθεση για την οργάνωση και ανάπτυξη της πάλης υπέρ του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, είναι οι αγωνιστές της εργατικής τάξης και οι κομμουνιστές που δεν έχουν εγκαταλείψει και δεν πρόδωσαν τις ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού. Είναι οι χιλιάδες κομμουνιστές μαχητές, που παρ' όλη τη διάσπαση και τις πολιτικές διχογνωμίες, δεν έχουν παραιτηθεί από την πάλη για τα ιδανικά του κομμουνισμού.

Και βέβαια η διάσπαση είναι ένα σοβαρό εμπόδιο. Αλλά το σύνολο των εξελίξεων απαιτούν το ξεπέρασμα του εμποδίου της σεχταριστικής πολυδιάσπασης. Οι αληθινοί κομμουνιστές και οι επαναστάτες εργάτες, μπροστά στη λυσασμένη επίθεση των καπιταλιστών, το λιγότερο που οφείλουν να κάνουν, σήμερα, είναι να συντονίσουν την πάλη τους για την οργάνωση της εργατικής αντεπίθεσης.

Οι χιλιάδες αυτοί διάσπαρτοι κομμουνιστές μαχητές και οι επαναστάτες εργάτες, αν συμφωνίσουν να δράσουν όλοι μαζί και να παλέψουν σαν μια ενιαία δύναμη μέσα στις γραμμές της εργατικής τάξης, για το Ενιαίο Μέτωπο εργατικής αντεπίθεσης, μπορούν ασφαλώς να φέρουν τα πάνω κάτω, μέσα στις εκρικτικές συνθήκες παρακμής και αποσύνθεσης

με μια ενιαία πειθαρχημένη κομμουνιστική οργάνωση. Όμως, μέχρι να φτάσουμε, και για να φτάσουμε να γίνουμε ενιαία κομμουνιστική οργάνωση, οφείλουμε οι διάφορες κινήσεις (διατηρώντας την αυτοτελεία μας) να αναπτύξουμε κοινή δράση ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου, παλεύοντας μαζί με τους πιο προχωρημένους αγωνιστές εργάτες όλων των παρατάξεων για την δημιουργία του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου.

Όσο μικρές κι αν μπορεί να είναι στην αρχή οι δυνάμεις που θα συμφωνίσουν να πρωτοστατίσουν για την δημιουργία του Ενιαίου Μετώπου εργατικής αντεπίθεσης, έχουν να υπολογίζουν στη συσπείρωση των χιλιάδων διάσπαρτων, παλιών και νέων, μαχητών που, απογοητευμένοι από τον εργατοπατερισμό και την διάσπαση, θα ενταχθούν στην ενιαίο-μετωπική πρωτοβουλία δυναμικής ταξικής πάλης.

Είναι αυτό ακριβώς που προτείναμε επίμονα σε όλους τους κομμουνιστές συντρόφους και σε όλους τους τίμιους, τους ειλικρινείς αγωνιστές εργάτες, απ' την αρχή της αντεργατικής επίθεσης.

Γι' αυτό και αντιταχθήκαμε στις σκέψεις και συζητήσεις για την δημιουργία μιας ακόμα παράταξης (Ανεξάρτητη Εργατική Κίνηση) τη στιγμή που όλοι οι αληθινοί κομμουνιστές και οι ανένταχτοι αγωνιστές πρέπει να καθίσουν να συζητήσουν και να διαθέσουν όλη τους την ενεργητικότητα στην κοινή πάλη για τη δημιουργία του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου.

Είναι για μας φανερό ότι το κομματισμαμένο και αποδιοργανωμένο κίνημα της εργατικής τάξης δεν έχει καμιά ανάγκη από μια ακόμα παράταξη, στις τόσες που υπάρχουν. Ότι δηλαδή οι εργάτες, απογοητευμένοι από την πολυδιάσπαση των δυνάμεων της αριστεράς, συνολικά, δεν θα χαρούνε μαθαίνοντας πως προστέθηκε μια νέα διασπαστική ταμπέλα, για να συντονίσει τους αγώνες τους. Ματαιοπονούνε επομένως όσοι επιμένουν με τις γνώστες εργατοπατερίστικες φόρμες να αναζωογονίσουν και ανασυγκροτήσουν

"Το ενιαίο μέτωπο είναι ένα βασικό τακτικό μέσο των κομμουνιστών όσον καιρό πλατιές εργατικές μάζες βρίσκονται κάτω από την επιρροή αντιπάλων οργανώσεων, πολιτικών και συνδικαλιστικών. Από τον καιρό που υποχώρησε το πρώτο επαναστατικό κύμα (1921) ο Λένιν και ο Τρότσκι ίσαμε τώρα, δεν κουραστήκανε ποτέ να το διακηρύτουνε στους κομμουνιστές του κόσμου, ποτέ, ούτε όταν η επανάσταση ανέβαινε, ούτε όταν η αντίδραση, είχε επικρατήσει σε διάφορες χώρες. Πουθενά δε μπήκε από κανέναν οποιοσδήποτε περιορισμός για το είδος και την έκταση των μαζικών οργανώσεων του ενιαίου μετώπου, μόλο που φυσικά οι πλατειές και όσο το δυνατό πιο μαζικές οργανώσεις μας ενδιαφέρουνε περισσότερο πάντοτε και η κατάκτηση των πιο πλατιών μαζών είναι ο σκοπός κάθε τακτικού μας μέσου, όχι μονάχα του ενιαίου μετώπου. Στην πιο μαύρη τσαρική παρανομία οι Μπολσεβίκοι εφαρμόσανε την τακτική αυτή με τους αντιπάλους τους στο εργατικό κίνημα πολλές φορές".

Π. Πουλιόπουλος

(“Τα Λαϊκά Μέτωπα” σελ. 105)

το εργατικό κίνημα. Οι εργατοπατερικοί μηχανισμοί που το ελέγχουν δεν θα ανατραπούν με τις ίδιες τις δικές τους πρακτικές.

Αυτό που θέλουν οι χιλιοπροδομένοι εργάτες και περιμένουν να δούνε από τους κομμουνιστές κι απ' όλους τους αριστερούς, είναι η συνεργασία και η κοινή επιθετική δράση απέναντι στην επίθεση των καπιταλιστών, ντόπιων και ξένων.

Επομένως, αυτό που οφείλουμε να κάνουμε όλοι εμείς οι κομμουνιστές, οι "παλαιοαριστεροί" και οι "νεοαριστεροί", είναι να συμφωνήσουμε σε ορισμένο πλαίσιο ταξικής εργατικής αντεπίθεσης (με βάση τα καυτά προβλήματα της ανεργίας, της ακρίβειας, των ωρών δουλειάς, της ασφάλισης, της αύξησης των μεροκαμάτων κ.λ.π.) και να πρωτοστατίσουμε στην οργάνωση πανελλαδικής πανεργατικής εκστρατείας για την συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου. Να συμπράξουμε όλες μαζί οι επαναστατικές κινήσεις και να καλέσουμε και τους αγωνιστές και οπαδούς των παρατάξεων που διευθύνουν τη ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ, να αγωνιστούν μαζί μας κι αυτοί για τον σχηματισμό Επιτροπών Εργατικής Αντεπίθεσης και για μαζικές δημοκρατικές Συνελεύσεις, που θα συζητήσουν και θ' αποφασίσουν την οργάνωση και τους στόχους του Ενιαίου Μετώπου.

Εμείς πιστεύουμε ότι μόνο με αυτή την ενωτική και δυναμική κοινή δράση των αληθινών κομμουνιστών και των ανένταχτων επαναστατών εργατών, μπορεί να γίνει η αρχή και ν' ανοίξει η προοπτική για την αναγέννηση και την εργατοδημοκρατική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. Κι όχι με την δημιουργία κι άλλων παρατάξεων.

Οι όροι και οι προϋποθέσεις υπάρχουν χωρίς καμιά αμφιβολία. Το μόνο που χρειάζεται είναι να ξεπεράσουμε τους δισταγμούς, τις σεχταριστικές αγκυλώσεις και τους κοντόφθαλμους καιροσκοπισμούς. Και ν' αποφασίσουμε να βάλουμε στη δοκιμασία της ανοιχτής κοινής δράσης, μέσα στους εργάτες, τις απόψεις και τις πολιτικές μας, παλαιοαριστερές και νεοαριστερές. Οι κομμουνιστές που πιστεύουν στην ορθότητα των ιδεών τους δεν έχουν τίποτε να φοβηθούν από μια τέτοια

συνεργασία και συντροφική αντιπαράθεση μπροστά στην εργατική τάξη, έξω από εργατοπατερίστικες κατασκευές.

Μέσα απ' αυτή την ενωτική κοινή δράση και κοινή ταξική εμπειρία, με την ανοιχτή συντροφική αντιπαράθεση, και συζήτηση όλων των απόψεων, η εργατική πρωτοπορεία θά 'χει τη δυνατότητα να συνδεθεί με τις ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού, ν' ακούσει όλες τις γνώμες, τις θέσεις και προτάσεις, να βγάλει τα συμπεράσματά της και να διαλέξει τους νέους ηγέτες, με τους οποίους θα χτίσει το νέο επαναστατικό κόμμα που χρειάζεται για να προχωρήσει στο γκρέμισμα του σαπισμένου καπιταλισμού και στη σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της κοινωνίας.

Μόνο μέσα απ' αυτή τη βασανιστική διαδικασία και την πάλη για την αναγέννηση και ανασύνταξη του εργατικού κινήματος, θα μπορέσει να προχωρήσει μαζί και η ανασυγκρότηση του προδομένου και κατακερματισμένου κομμουνιστικού κινήματος. Καμιά από τις πολλές ομάδες, οργανώσεις, κινήσεις και "κόμματα" δεν θα μπορέσει μόνη της να κερδίσει την εμπιστοσύνη της εργατικής πρωτοπορείας και των εργατικών μαζών και να δώσει λύση στο μεγάλο πρόβλημα της επαναστατικής ηγεσίας και του κόμματος που απαιτούν οι συνθήκες της κοινωνικής κρίσης. Όλες οι ιδέες για το νέο κόμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης και του κομμουνισμού κρίνονται στην πράξη και στο καμίνι της ταξικής πάλης. Εκεί στον αγώνα για το χτίσιμο του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου θα δοκιμαστεί καθένας μας. Παλιός ή νέος, "αναχρονιστικός" ή "ανανεωτικός".

Το ζήτημα του Ενιαίου Μετώπου δεν είναι σημερινό. Αντίθετα είναι ένα από τα βασικά ζητήματα του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος από τα πρώτα του βήματα. Το μικρό κόμμα των μπολσεβίκων της Ρωσίας, ακόμα και κάτω από τις συνθήκες της τσαρικής απολυταρχίας, μπόρεσε να εφαρμόσει με επιτυχία την τακτική και την πολιτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου ενάντια στις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας. Αν και ήταν μικρή μειοψηφία δεν δίσταζε ποτέ στη διατύπωση ενιαίο-μετωπικών προτάσεων.

Τα πρώτα συνέδρια της 3ης Διεθνούς, με ηγεσία τον Λένιν και τον Τρότσκι, επεξεργάστηκαν και ανέλυσαν αυτή την πολιτική τακτική των μπολσεβίκων και την εφάρμοσαν στις διαφορετικές πολιτικές συνθήκες διαφόρων χωρών, όταν τα Κομμουνιστικά Κόμματα βρίσκονταν ακόμα στις απαρχές της συγκρότησής τους.

Άπειρες είναι οι συζητήσεις που έγιναν και οι αναλύσεις που γράφτηκαν για τα πλεονεκτήματα, τα μειονεκτήματα και τους κινδύνους που περικλείει η τακτική του Ενιαίου Μετώπου για τους κομμουνιστές (όπως άλωσε και κάθε άλλη τακτική) ιδιαίτερα όταν οι δυνάμεις και η επιρροή τους είναι ακόμα μικρές. Όμως, παρά τους όποιους κινδύνους, οι πραγματικοί μαρξιστές ηγέτες, με κορυφαίους τον Λένιν και τον Τρότσκι, σταθερά επέμεναν πάντα στην ενιαιομετωπική τακτική, κάτω απ' όλες τις συνθήκες, ακόμα και με τους ανοιχτούς σοσιαλπροδοτές ηγέτες. Βέβαιοι πως αυτός είναι ο μόνος τρόπος να τους ξεσκεπάσουν στα μάτια των εργατικών και λαϊκών μαζών που τους ακολουθούν.

Στη χώρα μας, τις καλύτερες αναλύσεις για το ζήτημα του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, σε σχέση μάλιστα με τις νεοεφορμιστικές πολιτικές του λεγόμενου "Λαϊκού Μετώπου", τις έχει κάνει ο πρώτος γενικός γραμματέας του ΚΚΕ (1924-26) ο Π. Πουλιόπουλος. Υπερασπίζοντας με μπολσεβίκικη επιμονή και αδιαλαξία τις ιδέες του Λένιν, του Τρότσκι και των τεσσάρων πρώτων συνεδρίων της κομμουνιστικής (3ης) Διεθνούς.

Ακόμα και κάτω από τις συνθήκες της δικτατορίας του Γιάννη Μεταξά, κλεισμένος στο κάτεργο της Ακροναυπλίας, ο Π. Πουλιόπουλος έγραφε τα εξής:

"Στο πολιτικό μπλοκ του ΚΚΕ με την αστική τάξη εμείς αντιτάσσουμε το ενιαίο εργατικό μέτωπο πάλης για την

αντροπή της δικτατορίας... Με καθαρή επίγνωση για το ότι η αποτελεσματικότητα της τακτικής αυτής για την κινητοποίηση των μαζών είναι προς το παρόν σε πολύ χαμηλό βαθμό..." κ.λ.π., κ.λ.π.

Απέκρουε έτσι τις ηττοπαθείς απόψεις των λεγόμενων ντεφετιστών (Στίνας) που υποστήριζαν κι αυτοί τότε ότι δεν υπήρχαν οι όροι και οι δυνατότητες εφαρμογής της τακτικής του ενιαίου εργατικού μετώπου πάλης, επειδή οι εργατικές οργανώσεις είχαν καταρεύσει από τα χτυπήματα της δικτατορίας.

Ανεξάρτητα επομένως από τη δύναμή τους και τις όποιες δυσκολίες, οι πραγματικοί κομμουνιστές πρωτοστατούνε κάτω απ' όλες τις συνθήκες για την προώθηση της πρότασης του ενιαίου εργατικού μετώπου στις γραμμές της εργατικής πρωτοπορείας και των εργατικών μαζών. Γιατί δεν έχουν άλλο τρόπο καλύτερο απ' αυτόν για να ξεσκεπάσουν στην πράξη τα "αριστερά" φερέφωνα της κεφαλαιοκρατίας και να καταχτίσουν την πολιτική εμπιστοσύνη της εργατικής τάξης.

Άλωσε όπως το είπαμε ήδη, οι σημερινές κοινωνικό-πολιτικές συνθήκες είναι παραπάνω από ευνοϊκές. Και μας επιβάλλουν να συμφωνήσουμε όλοι οι κομμουνιστές και οι επαναστάτες σ' ένα σχέδιο κοινής πάλης για την συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου. Για την οργανωμένη, σχεδιασμένη, μαζική, ταξική, κινητοποίηση ολόκληρης της εργατικής τάξης και όλων των εκμεταλευόμενων, ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου. Για ν' ανοίξει ο δρόμος της επαναστατικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος και της οριστικής κατάργησης κάθε εκμετάλευσης και καταπίεσης, για τον σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό.

6 Γενάρη 2006
Π. Δούμας

Συντροφικοί και συντρόφισσες, πρωτοπόροι αγωνιστές

Βάλτε τέλος στη διάσπαση. Σε όποια οργάνωση ή παράταξη κι αν ανήκετε, οργανώστε μαζί, τον αγώνα ενάντια στην επίθεση του σαπισμένου καπιταλισμού.

Συνεργαστείτε και δημιουργήστε παντού Επιτροπές Εργατικής Συμμαχίας και Αντεπίθεσης.

Παλέψτε για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, Αντιταχθείτε δυναμικά στις πολιτικές της υποταγής, της συνδιαλλαγής και της διάσπασης.

Απαιτήστε να συγκληθούν δημοκρατικές Συνελεύσεις που θα συζητήσουν ελεύθερα και θα αποφασίσουν το σχέδιο πανεργατικής αντεπίθεσης, ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου, για κυβέρνηση εργατών - φτωχών αγροτών, με σοσιαλιστικό πρόγραμμα.

ΙΔΡΥΘΗΚΕ ΝΕΑ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Αγνόησαν τις ενιαιομετωπικές προτάσεις μας

Νέα συνδικαλιστική κίνηση ιδρύθηκε στις 17 Δεκέμβρη στην Αθήνα, με τον τίτλο "Ανεξάρτητη Ταξική Εργατική Κίνηση".

Η "1η Πανελλαδική Συνέλευση" της, έγινε στην οδό Σίνα 16. Συνδικαλιστές από διάφορες πόλεις και κλάδους και 100 περίπου εργαζόμενοι, συγκεντρώθηκαν εκεί και αφού αντάλαξαν τις απόψεις τους για την κατάσταση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, εγκρίνανε τελικά την εισήγηση για την ίδρυση της νέας Κίνησης.

Στη Συνέλευση αυτή παραβρέθηκε και ο σ. Γ. Νοταράς, ως εκπρόσωπος της "Εργατικής Δημοκρατίας". Ο οποίος πήρε το λόγο και υπενθύμισε την διατυπωμένη από καιρό διαφωνία μας για την ίδρυση μιάς ακόμα συνδικαλιστικής παράταξης. Τονίζοντας ότι **αυτό που χρειάζεται το διασπασμένο εργατικό κίνημα σήμερα είναι η ανάπτυξη του αγώνα για την συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου ταξικής πάλης ενάντια στη λυσασμένη επίθεση του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου.**

Όμως για μια ακόμα φορά, οι διοργανωτές της "Συνέλευσης" έκαναν πως δεν άκουσαν την ενοχλητική πρότασή μας και απέφυγαν να πούνε οτιδήποτε για τους λόγους που την απέριψαν. Ωστόσο, πολύ κουβέντα έκαναν για την ανάγκη "συντονισμένων πανεργατικών αγώνων", κάτω από τη δική τους καθοδήγηση βέβαια. Για να δημιουργίσουν τους όρους (στο άγνωστο μέλλον) για το ενιαίο πανεργατικό μέτωπο (όπως το είπαν) πάντα κάτω από τη δική τους "ανεξάρτητη", φωτισμένη, νεοαριστερίτικη καθοδήγηση.

Είναι ωστόσο φανερό ότι **για να υπάρχει πραγματικός και αποτελεσματικός συντονισμός όλων των εργατικών αγώνων, απαιτείται συνενόηση και συνεργασία με όλους τους αγωνιστές και τις οργανώσεις του εργατικού κινήματος, που δεν υποτάσσονται στον εργατοπατερικό κρατικό συνδικαλισμό, αλλά δεν ανήκουν ούτε και στην ΝΑΡίτικη νέα παράταξη.** Επομένως, όσοι θέλουν να παλέψουν πραγματικά για την ταξική ανεξαρτησία και για την αγωνιστική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, δεν φτιάχνουν νέους εργατοπατερικούς μηχανισμούς, αλλά **παλεύουν για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο ανεξάρτητης ταξικής πάλης ενάντια στην επίθεση του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου.** Κι ενάντια στην κυβέρνησή του.

Για να δημιουργηθούν οι όροι για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, δεν χρειάζονται κι άλλες παρατάξεις. Απ' αυτές υπάρχουν άφθονες. Το μόνο που χρειάζεται είναι να συμφωνίσουν όλες οι επαναστατικές τάσεις του εργατικού κινήματος και ν' αποφασίσουν να δράσουν μαζί με όλους τους πρωτοπόρους αγωνιστές εργάτες (σε όποια παράταξη κι αν ανήκουν αυτοί) για να σχηματιστούν παντού Επιτροπές Εργατικής Συμμαχίας και Αντεπίθεσης. Οι οποίες θα παλέψουν για να γί-

νουν δημοκρατικές εργατικές Συνελεύσεις, για να αποφασίσουν αυτές το πρόγραμμα συντονισμένων μαζικών πανεργατικών αγώνων. Και όχι κάποια κονκλάβια, παλαιά ή νέα

Υπάρχουν λοιπόν οι όροι και οι προϋποθέσεις για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, φτάνει μόνο να το θελήσουμε και να το αποφασίσουμε, όλοι όσοι διακηρύσσουμε στα λόγια ότι αγωνιζόμαστε για την ταξική ανεξαρτησία και για την εργατοδημοκρατική αγωνιστική ανασύνταξη του αποδιοργανωμένου εργατικού μας κινήματος.

Αν οι ιδρυτές της "Ανεξάρτητης Ταξικής Εργατικής Κίνησης" θέλουν στ' αλή-

θεια να παλέψουν για να δημιουργηθεί "ενιαίο πανεργατικό Μέτωπο", όπως γράφουν, δεν έχουν παρά να πάρουν την πρωτοβουλία και να καλέσουν όλες τις εργατικές κινήσεις, όλες τις παρατάξεις και όλες τις οργανώσεις της επαναστατικής και της ρεφορμιστικής αριστεράς, σε μια ανοιχτή Συνδιάσκεψη. Κι εκεί να παρουσιάσουν τις προτάσεις τους για την δημιουργία του ενιαίου πανεργατικού μετώπου.

Σε μια τέτοια πρόσκληση βέβαια θα ανταποκριθούν σίγουρα μόνο όσοι πιστεύουν στην ανάγκη να συγκροτηθεί το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο ανεξάρτητης ταξικής πάλης και δεν έχουν δεσμούς με

τον εργατοπατερικό κρατικό συνδικαλισμό. Όμως, αυτό θα ήταν ένα πρώτο βήμα στην κατεύθυνση της ενωτικής αγωνιστικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος. Ένα βήμα που θα άνοιγε προοπτική για τους τίμιους αγωνιστές εργάτες όλων των ρεφορμιστικών και αστικών παρατάξεων και θα προκαλούσε αναστάτωση στις γραμμές τους. Δημιουργώντας το κατάλληλο κλίμα και τους όρους για τον σχηματισμό των Επιτροπών Εργατικής Συμμαχίας, δηλαδή των πρωταρχικών κυτάρων του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου.

Ιδού η Ρόδος, λοιπόν, ιδού και το πήδημα, φίλτατοι μαχητές της νεοαριστεράς.

Αποχώρισαν από την νΚΑ και το ΝΑΡ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΝΕΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ

Στα μέσα του περασμένου Νοέμβρη, μια ομάδα μελών της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση και του Νέου Αριστερού Ρεύματος, ανακοίνωσε την αποχώρισή της από τις δύο αυτές οργανώσεις.

Από τον Σεπτέμβρη του 2004, η ίδια ομάδα είχε κυκλοφορήσει, στο εσωτερικό του ΝΑΡ, ένα κείμενο με τίτλο: "Για την πορεία και την προοπτική του ΝΑΡ". Και με το οποίο ασκούσε έντονη μαρξιστική κριτική στο "θεωρητικό κεκτημένο του ΝΑΡ".

Στο κείμενο αυτό διαβάζουμε:

"Για μας το βασικό πρόβλημα βρίσκεται στο ίδιο το θεωρητικό κεκτημένο του ΝΑΡ, που θεωρούμε πως είναι γεμάτο αντιφάσεις και λάθη...

"Παρά τη σταθερή και ειλικρινή προσήλωση του στελεχικού δυναμικού που συγκρότησε το ΝΑΡ στον επαναστατικό δρόμο, η πίεση της αντικομμουνιστικής ιδεολογικής τρομοκρατίας της εποχής εκείνης, που χρέωνε στο μαρξισμό τα αδιέξοδα των ανατολικών καθεστώτων, οδήγησε στην αναζήτηση άλλων "επαναστατικών" θεωριών, διαμορφώνοντας ένα θεωρητικό κεκτημένο που παρ' όλες τις αναφορές στο μαρξισμό, κυρίως βασίζεται σε μαρξίζουσες, αστικής κατεύθυνσης αντιλήψεις, που είχαν αναπτυχθεί και δομηθεί στη Δ. Ευρώπη μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο και ιδιαίτερα κατά τη δεκαετία του '60 του περασμένου αιώνα (Νέα Αριστερά, Εργατική Αυτονομία, κ.α.).

"Το υβριδικό αυτό θεωρητικό κεκτημένο ήταν αναγκαστικά πολλαπλής ανάγνωσης...

"Στην κατάσταση που φτάσαμε σήμερα δεν υπάρχουν πολλές επιλογές: ανατροπή αυτής της θεωρητικής και ιδεολογικο-πολιτικής κατεύθυνσης, απόκρουση των αστικών αντιλήψεων και κατάκτηση μαρξιστικών θεμελίων ή παρακμή, σήψη και - πιθανότατα - διάλυση του ΝΑΡ! Άλλος δρόμος δεν υπάρχει." (σελ. 1)

Απ' αυτές τις λιγοστές αράδες, που παραθέσαμε, γίνεται καθαρό πιστεύουμε ότι το κείμενο αυτό έβαλε για συζήτηση καθοριστικής σημασίας ζητήματα. Όμως, οι ηγέτες του ΝΑΡ, επί έναν χρόνο και πλέον, απέφυγαν συστηματικά να απαντήσουν ή να κάνουν οποιονδήποτε σχολιασμό, όπως μας πληροφορεί η δήλωση αποχώρισης των συνταχτών του. Δικαιώνοντας έτσι την κριτική τους, και τις προειδοποιήσεις τους.

Επιπλέον πρέπει να σημειωθεί ότι η ομάδα που αποφάσισε τελικά, ύστερα από 14 μήνες, να αποχωρήσει, είχε στο μεταξύ, από την Άνοιξη του 2005, αρχίσει να παρουσιάζει την πολιτική της με την έκδοση της μηνιαίας εφημερίδας "ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ". Παρ' όλα αυτά, η ηγεσία του ΝΑΡ δεν έδειξε καθόλου να συγκινείται. Εξακολούθησε να σωπαίνει, λες και δεν την αφορούσε το ζήτημα.

Αποδειχτηκε έτσι ότι καμιά δυνατότητα δεν υπήρχε πλέον για μαρξιστικό διάλογο και για διόρθωση της κατάστασης. Οπότε η αποχώριση ήταν αναπότρεπτη.

Να τι ακριβώς γράφουν στη δήλωση, που με τρόπο αναλυτικό αιτιολογεί πολιτικά την αποχώρισή τους.

"... θεωρούμε ότι δεν υπάρχει καμία δυνατότητα αντιστροφής της κατάστασης και επαναπροσανατολισμού του ΝΑΡ σε μια θεωρητική - πολιτική κατεύθυνση που να μας βρίσκει σύμφωνους.

Θέλοντας να είμαστε συνεπείς με τις θεωρητικές μας αντιλήψεις, τις αρχές και τις προθέσεις μας όπως αυτές είχαν οριοθετηθεί στον επίλογο του κειμένου, δηλώνουμε την αποχώρισή μας από την νΚΑ και το ΝΑΡ, καθώς δεν υπάρχει καμία προσπάθεια ανασυγκρότησης του ΝΑΡ την οποία να μπορούμε, με βάση τις αρχές μας, να στηρίξουμε.

Θέλουμε επίσης να επαναλάβουμε αυτό που αναφερόταν στο κείμενο, ότι δηλαδή αν και "είμαστε εξαιρετικά απαισιόδοξοι για την κατάληξη του εγχειρήματος του ΝΑΡ, είμαστε όμως αισιόδοξοι για την προοπτική της επαναστατικής πάλης και του κομμουνιστικού κινήματος στην Ελλάδα"...

"Είμαστε λοιπόν διατεθειμένοι να συμβάλλουμε με όλες μας τις δυνάμεις στην συγκρότηση μιας νέας επαναστατικής οργάνωσης." ("Εργατική Πολιτική", τεύχος 6, σελ. 9).

Ολόκληρη η τοποθέτησή τους και η αρθρογραφία της εφημερίδας τους, δείχνει αναμφίβολα ότι η ομάδα αυτή είναι μια νέα πολύ αξιόλογη κομμουνιστική ομάδα, που εμπνέεται από τις μαρξιστικές μπολσεβίκικες ιδέες του αρχηγού της ρωσικής Οκτωβριανής επανάστασης, του Ν. Λένιν.

Σε καταφανή αντίθεση με το νεοαριστερίτικο ΠΡΙΝ, η εφημερίδα τους, η "ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ", είναι προσανατολισμένη στο εργατικό κίνημα και στην πρωτοπορεία του, από τη σκοπιά του λενινικού μπολσεβικισμού. Η περίφημη φράση του Λένιν: "Χωρίς επαναστατική θεωρία δεν υπάρχει επαναστατικό κίνημα", κοσμεί τον εκφραστικό τίτλο της. Θυμίζοντάς μας το "Σπάρτακο", το περιοδικό της Αριστερής Αντιπολίτευσης του ΚΚΕ, που πρωτοκυκλοφόρησε το 1928, με την ίδια αυτή φράση του Λένιν στο εξώφυλλό του.

Η γνώμη μας είναι ότι εξελίσσεται μπροστά μας μια πολύ ελπιδοφόρα διαδικασία μπολσεβίκικης αναγέννησης του κομμουνιστικού μας κινήματος. Οι αγώνες και οι θυσίες των προηγούμενων γενεών δεν πήγαν χαμένες. Νέοι επαναστάτες, εξοπλισμένοι με τα μαθήματα των λαθών, των προδοσιών και των ηττών, παίρνουν τώρα τη σκυτάλη της πάλης για την κομμουνιστική απελευθέρωση. Για νέους νικηφόρους σοσιαλιστικούς Οκτώβριδες. Για τις ενωμένες Σοσιαλιστικές Σοβιετικές Πολιτείες του πλανήτη. Για την κομμουνιστική κοινοκτημοσύνη και οριστική απελευθέρωση της ανθρωπότητας από κάθε είδους εκμετάλευση, καταπίεση και αθλιότητα.

Ένας Σπαρτακιστής

Οι εκκλησιαστικές σχολές του σκοταδισμού να μην γίνουν πανεπιστήμια

Άμεσος και Πλήρης διαχωρισμός της εκκλησίας από το κράτος

Την ώρα που οι συνολικές δαπάνες του κρατικού προϋπολογισμού για την παιδεία μειώνονται και όλες οι βαθμίδες της δημόσιας εκπαίδευσης, (μαζί με την υγεία και τις άλλες δημόσιες υπηρεσίες που καθορίζουν την ποιότητα ζωής του πληθυσμού), υποβαθμίζονται και αποδιοργανώνονται εξαιτίας των ελάχιστων χρημάτων και λιγοστών υλικών πόρων που διαθέτονται, η κυβέρνηση της ΝΔ αποφάσισε να "αναβαθμίσει" τις εκκλησιαστικές σχολές σε ΑΝΩΤΑΤΕΣ Εκκλησιαστικές Ακαδημίες, προσφέροντας για πρώτη δόση, με την ψήφιση του σχετικού νόμου, 7,5 εκατ. ευρώ. Και το ποσό αυτό σχεδόν διπλασιάζεται, αν υπολογιστούν και οι υπόλοιπες δαπάνες που θα προκύψουν από την "αναβάθμιση" αυτή (θα προσδιοριστούν με ξεχωριστά Προεδρικά Διατάγματα και υπουργικές αποφάσεις).

Η γενναϊόδωρη αυτή κυβερνητική προσφορά, που αποσκοπεί στην ενίσχυση του κύρους και της "αποδοτικότητας" του αντιδραστικού μηχανισμού του παπαδαριού, σε βάρος μάλιστα των πενιχρών ποσών του προϋπολογισμού προς την δημόσια παιδεία, εναρμονίζεται εντελώς με τις γενικότερες αντιδραστικές προθέσεις της.

Η ενίσχυση και η "αναβάθμιση" κάθε αντιδραστικού μηχανισμού που βοηθάει και συμβάλλει στην παραπλάνηση, την χειραγώγηση και την καταστολή των αντιδράσεων των εκμεταλλευμένων είναι απαραίτητη για την εφαρμογή των σκληρών αντεργατικών και αντιλαϊκών σχεδίων που θέλουν να υλοποιήσουν. Και ο ρόλος του παπαδαριού στην δραστηριότητα αυτή της καθεστωτικής αντίδρασης είναι αυξημένος.

Ο θρησκευτικός μηχανισμός των παπάδων και η πνευματική κυριαρχία, που τους εξασφαλίζει η επιμελής συντήρηση της άγνοιας και της αφέλειας, πάνω στα μυαλά των εκμεταλλευμένων, ήταν πάντα ένας πολύτιμος σύμμαχος σε όλα τα καπιταλιστικά εκμεταλλευτικά καθεστώτα.

Ακόμα και στις χώρες εκείνες (Γαλλία, Γερμανία, ΗΠΑ κλπ), που, από τον προ-προηγούμενο αιώνα η ίδια η αστική επανάσταση, κατάργησε, μαζί με την φεουδαρχία, την σύνδεση της μεσαιωνικής εκκλησίας με τον κρατικό μηχανισμό, στην μετέπειτα εξέλιξη τους, όταν η αστική τάξη χρειάστηκε να προστατεύει τα αντιδραστικά της συμφέροντα απέναντι στην κοινωνία, οι μηχανισμοί της εκκλησίας, ξαναβρήκαν ξεχωριστή και προνομιακή θέση

στις σχέσεις της με το αστικό καθεστώς. Εξασφαλίζοντας, σταθερά, κάθε χρηματική και άλλη υποστήριξη από τις κυβερνήσεις και υποβαθμίζοντας τον συνταγματικό διαχωρισμό της εκκλησίας από το κράτος και την κοινωνική κατάκτηση της ανεξιθρησκίας.

Αστική εξουσία και εκκλησία είναι ουσιαστικά στενά συνυφασμένες για την εξασφάλιση, την προστασία και την διαιώνιση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης σε βάρος της εργατικής τάξης, των άλλων εκμεταλλευμένων και ολόκληρης της κοινωνίας.

Ιδιαίτερα στην χώρα μας, που ποτέ το κράτος δεν διαχωρίστηκε από την εκκλησία, όλη η ιστορία του μηχανισμού της χριστιανικού παπαδαριού, δεν είναι παρά η συνεχής και ενεργή συμμετοχή του σε κάθε αντεπαναστατική και αντιδραστική ενέργεια του κα-

μπυκνωμένη έκφραση της άγνοιας, του φόβου και της αβεβαιότητας και η επιβίωσή τους ακόμα και μέσα στη σημερινή εποχή των προηγμένων επιστημονικών επιτευγμάτων οφείλεται ακριβώς στον αποκλεισμό της μεγάλης πλειοψηφίας του πληθυσμού από την γνώση και την μόρφωση και στην καταδίκη της αβεβαιότητας της ανεργίας της εξαθλίωσης και της δύσκολης επιβίωσης.

Ο αγρότης ή ο εμποράκος που απειλείται από αφανισμό εξαιτίας του "απρόσωπου" καπιταλιστικού ανταγωνισμού ή ο ανοργάνωτος και απομονωμένος εργάτης που μένει χωρίς δουλειά, μισθό και ελπίδα, αναζητούν αποκούμπι στις θρησκευτικές εφησυχαστικές δοξασίες για τους παράδεισους του "άλλου κόσμου".

Οι σκοταδιστικές αυτές δοξασίες θα πεταχτούν στα αζήτητα της ιστορίας μόνο στο βαθμό που καταπολεμείται η

σύνδεση του κράτους με οποιαδήποτε θρησκεία, και πολύ περισσότερο με μία συγκεκριμένη, είναι αντιδραστική και αντιδημοκρατική. Η ευνοϊκή διάκριση για τους οπαδούς αυτής της θρησκείας και η δυσμενή για όλους τους υπόλοιπους, αναιρεί και υπονομεύει το κατακτημένο κοινωνικό, (και στην Ελλάδα συνταγματικά κατοχυρωμένο), δικαίωμα της ανεξιθρησκίας.

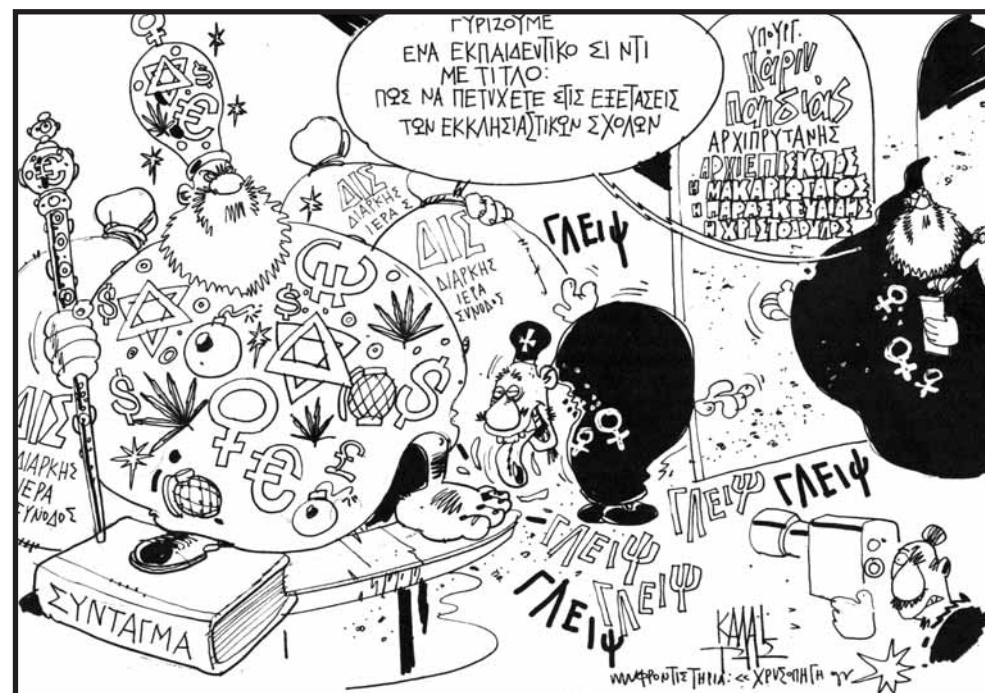
Ένα χαρακτηριστικό ατομικής πίστης αξιοποιείται από τις καθεστωτικές δυνάμεις και μετατρέπεται σε κοινωνικό και πολιτικό μηχανισμό εκμετάλλευσης όχι μόνο των αλλόθρησκων αλλά και των ίδιων των "ορθόδοξων χριστιανών".

Πρέπει άμεσα τώρα και με την αφορμή της συζητούμενης συνταγματικής αναθεώρησης να απαιτήσουμε τον πλήρη διαχωρισμό του κράτους από την εκκλησία κάθε θρησκευτικού δόγματος. Και η τεράστια περιουσία της εκκλησίας, που αποκτήθηκε με τους γνωστούς τρόπους παραπλάνησης και αρπαγής, να δημευθεί και να χρησιμοποιηθεί για κοινωνικούς σκοπούς. Να σταματήσουν οι παπάδες να πληρώνονται από το κράτος και να επιχορηγείται η λειτουργία της θρησκείας τους από ολόκληρη την κοινωνία.

Οι πιστοί του κάθε θρησκευτικού δόγματος έχουν κάθε δικαίωμα να έχουν τους "ιερείς" λειτουργούς τους, να χτίζουν τις εκκλησίες τους ή τα τζαμιά τους και να συντηρούν "σχολές" όπου αλληλοδιδάσκουν τις δοξασίες τους ή κατασκευάζουν τους παπάδες τους. Όλα αυτά όμως, αν θέλουν να τα έχουν, πρέπει να τα συντηρούν με τα δικά τους χρήματα. Τους μισθούς των παπάδων να τους πληρώνουν οι πιστοί που θεωρούν ότι τους χρειάζονται. Το ίδιο την συντήρηση ή το κτίσιμο των εκκλησιών τους.

Είναι απαράδεκτο και σκοταδιστικό οι εκκλησιαστικές σχολές ενός συγκεκριμένου θρησκευτικού δόγματος, των ορθόδοξων χριστιανών, να μετατρέπονται σε Πανεπιστημιακές σχολές της δημόσιας εκπαίδευσης και να λειτουργούν με έξοδα του κρατικού προϋπολογισμού.

Να απαιτήσουμε να αποσυρθεί άμεσα το απαράδεκτο και αντιδραστικό νομοσχέδιο που καταργεί το δικαίωμα της ανεξιθρησκίας, χωρίζει τους πολίτες σε κατηγορίες και ενισχύει την σκοταδιστική παπαδοκρατία σε βάρος της κοινωνίας.

θεστώτος σε βάρος των εκμεταλλευμένων. Όπου και αν κοιτάξουμε στην ιστορία του ελληνικού καπιταλισμού (αλλά και παλιότερα), πίσω από κάθε ενέργεια και δράση του καθεστώτος θα βρούμε την "ευλογία" και την συμμετοχή των παπάδων.

Δεν είναι καθόλου τυχαία η "υποταγή" όλων των κυβερνήσεων στον εκκλησιαστικό μηχανισμό και η σταθερή άρνησή τους να κάνουν το ελάχιστο βήμα προς τον διαχωρισμό της εκκλησίας από το κράτος. Και η ανεκτική στάση που κρατάει η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ για τα εκκλησιαστικά "πανεπιστήμια", που δένουν ακόμα πιο σφιχτά το κράτος με την εκκλησία, δεν είναι παρά απόρροια της αφοσίωσής της στα συμφέροντα του ελληνικού καπιταλισμού.

Τα θρησκευτικά δόγματα είναι η συ-

άγνοια και ο φόβος και αλλάζουν οι υλικό όροι ζωής των ανθρώπων, ώστε να μην χρειάζονται τα παρηγορητικά και εφησυχαστικά θρησκευτικά παραμύθια για παράδεισους του "άλλου κόσμου".

Ως τότε η θρησκευτική δοξασία που πιστεύει ο καθένας είναι μια ατομική υπόθεση και είναι αναφαίρετο δικαίωμά του να το κάνει, αρκεί να μην γίνεται σε βάρος κάποιου ή κάποιων άλλων. Πέρα από το γεγονός ότι υποδηλώνει τον λειψό βαθμό κατανόησης των εξελίξεων και της ίδιας της ζωής του, η αποδοχή κάποιων θρησκευτικών δοξασιών από κάποιον δεν μπορεί να είναι χαρακτηριστικό που του δίνει ή του αφαιρεί δικαιώματα σε σχέση με άλλους. ή να τον ξεχωρίζει, ευνοϊκά ή δυσμενώς, κοινωνικά και πολιτικά.

Οι νεορατσιστές πλαστογράφοι προκαλούν

Οι εκδότες της λεγόμενης "Σοσιαλιστικής Προοπτικής", και του νεόκοπου "Ρεσάλτο" νοιώθουν έντονη την ανάγκη να στηρίξουν τις εθνικιστικές και ρατσιστικές αντιλήψεις τους σε κάποια από τα γραφτά του Κ. Μαρξ. Ελπίζοντας έτσι να εξαπατήσουν ευκολότερα ή να παραπλανήσουν κάποιους αδαείς και ανέργους Έλληνες εργάτες. Και να τους κάνουν να πιστέψουν ότι για την ανεργία και τη δυστυχία τους η αιτία δεν είναι το απάνθρωπο καπιταλιστικό σύστημα, αλλά φταίνε τάχα οι άνεργοι και πεινασμένοι εργάτες άλλων χωρών που ήρθαν να ψάξουν για δουλειά στη χώρα μας!

Και τα δύο αυτά εθνικιστικά έντυπα, που εμπνέονται από τα ιδανικά, τις παραδόσεις και τα δόγματα της "ορθοδοξίας" της ελλαδικής εκκλησίας και του ελληνοχριστιανικού "πολιτισμού", μας προβάλλουν στις σελίδες τους και την προσωπογραφία του Κ. Μαρξ. Κι από κάτω βάζουν μέσα σε εισαγωγικά την ακόλουθη φράση:

"Ο σκοπός της εισαγωγής ξένων εργατών από τους εργοδότες είναι η διαιώνιση της σκλαβιάς".

Υποτίθεται ότι αυτά είναι λόγια του Κ. Μαρξ. Με τα οποία μας παροτρύνει, προφανώς, να αντιδράσουμε στην "εισαγωγή ξένων εργατών" για να απαλλαγούμε, δήθεν, από την ανεργία και τα άλλα δεινά που αυτή προκαλεί!

Ποια όμως είναι η αλήθεια; Τι πραγματικά έγραφε και τι εννοούσε ο Μαρξ; Ας δούμε ολόκληρο το σημείο απ' όπου έχουν αντλήσει και αυθαίρετα κατασκευάσει την παραπάνω φράση.

Με τον τίτλο "Μια Προειδοποίηση" ο Μαρξ, αναφερόμενος στην εισαγωγή γερμανών εργατών στην Αγγλία, αφού περιγράφει ορισμένα γεγονότα σχετικά με την πάλη των άγγλων ραφεργατών, και την εισαγωγή γερμανών, γράφει τα εξής:

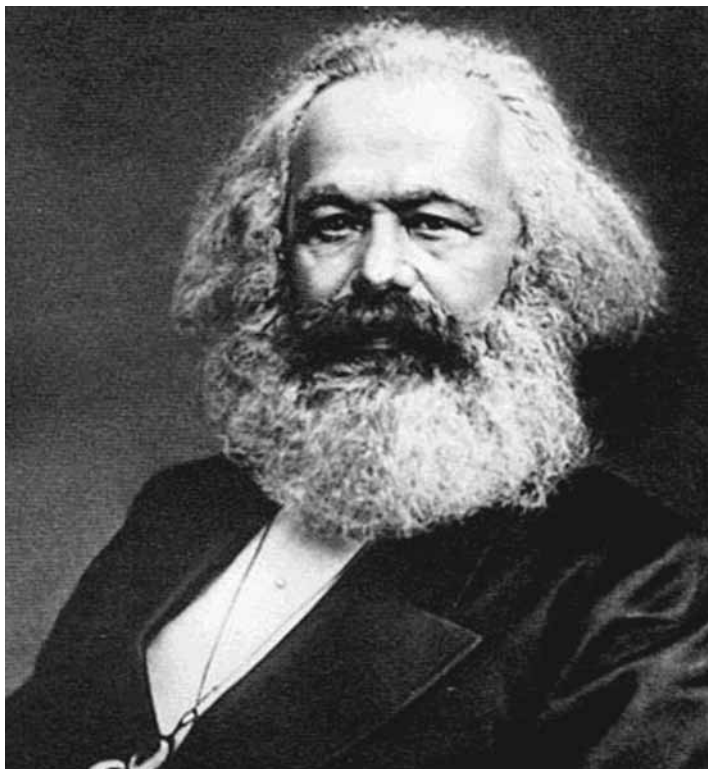
"Ο σκοπός αυτής της εισαγωγής εργατών είναι ο ίδιος με την εισαγωγή Ινδών κούληδων στην Τζαμάικα, δηλαδή η διατήρηση της δουλείας. Αν οι εργοδότες του Εδιμβούργου πετύχουν, μέσω της εισαγωγής Γερμανών εργατών, να εξουδετερώσουν τις παραχωρήσεις που ήδη έχουν κάνει, αυτό θα έχει αναπόφευκτα τον αντίκτυπό του και στην Αγγλία. Και αυτοί που θα υποφέρουν περισσότερο θα είναι ο ίδιοι οι Γερμανοί εργάτες, που στη Μεγάλη Βρετανία είναι περισσότερο απ' τους εργάτες των άλλων εθνών της ηπειρωτικής Ευρώπης. Αυτοί οι ίδιοι οι νεο-εισαγόμενοι εργάτες, όντας τελείως αβοήθητοι σε μια ξένη χώρα, θα βυθιστούν σύντομα στο επίπεδο ενός παρία.

Είναι ζήτημα τιμής για τους Γερμανούς εργάτες ν' αποδείξουν στους εργάτες των υπόλοιπων χωρών ότι κι αυτοί, όπως οι αδελφοί τους στη Γαλλία, στο Βέλγιο και στην Ελβετία, γνωρίζουν πως να υπερασπιστούν τα κοινά συμφέροντα της τάξης τους και δεν θα γίνουν υποτακτικά όργανα του κεφαλαίου στον αγώνα του ενάντια στην εργατική τάξη"

Για λογαριασμό του Κεντρικού Συμβουλίου
Της Διεθνούς Ένωσης Εργατών
Καρλ Μαρξ
Λονδίνο, 4 Μάη 1866

Αυτό είναι ολόκληρο το σχετικό κείμενο του Κ. Μαρξ, απ' το οποίο οι συντάκτες της "Σοσιαλιστικής Προοπτικής" και του "Ρεσάλτο", για να υπερασπίσουν τον ελληνοχριστιανικό αγριανθρωπικό "πολιτισμό" τους, έφτιαξαν την εθνικιστική φράση με την οποία βάζουν τον κορυφαίο ηγέτη της παγκόσμιας εργατικής τάξης να μιλάει για **ξένους** εργάτες.

Τι πραγματικά έγραφε ο Μάρξ για τους μετανάστες εργάτες

Στο κείμενο του Μαρξ όμως, δεν υπάρχει καθόλου η λέξη "ξένοι". Κι αυτό όχι τυχαία ασφαλώς. Αλλά, επειδή ο μεγάλος αυτός διεθνιστής επαναστάτης που σάλπιζε αδιάκοπα το σύνθημα: **προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε**, δεν ξεχώριζε τους εργάτες σε δικούς μας και σε **ξένους**, όπως το κάνουν οι εθνικιστές, οι ρατσιστές και τ' αφεντικά τους. Κι ούτε καλούσε τους άγγλους εργάτες να παλέψουν για να σταματήσουν την εισαγωγή και να διώξουν από τη χώρα τους, τους "ξένους" εργάτες. Δεν έκανε δηλαδή αυτό που κάνουν οι εθνικιστές και ρατσιστές ψευτοσοσιαλιστές.

Γνωρίζοντας καλά ο Μαρξ, ότι η μετανάστευση εργατών από τη μια χώρα στην άλλη είναι μια αναπόφευκτη συνέπεια της ανεργίας που γεννάει ο καπιταλισμός, δεν πρότεινε το εθνικιστικό κλείσιμο των συνόρων. Αλλά πρότεινε την διεθνιστική ένωση, αδερφοσύνη και κοινή οργάνωση και πάλη όλων των εργατών, ενάντια στον καπιταλισμό (προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε, ήταν το σύνθημα της "Διεθνούς Ένωσης Εργατών" στην οποία αυτός και ο Ένγκελς ηγούνταν).

Την προειδοποίησή του δεν την απευθύνει ο Μαρξ στους άγγλους εργάτες. Αλλά την απευθύνει στους γερμανούς εργάτες. Επισημαίνοντας τις συνέπειες που θα είχε γι' αυτούς, τους ίδιους, η τυχόν υποταγή τους στις επιδιώξεις των άγγλων καπιταλιστών. Και γι' αυτό τους καλούσε να αποδείξουν ότι **"γνωρίζουν πως να υπερασπιστούν τα κοινά συμφέροντα της τάξης τους"** (της παγκόσμιας εργατικής τάξης).

Διεθνιστική, ταξική, αγωνιστική, προειδοποίηση και έκκληση έκανε ο Μάρξ στους άνεργους γερμανούς εργάτες. Όχι να γυρίσουν πίσω στη χώρα τους, αλλά να αρνηθούν να γίνουν όργανα του κεφαλαίου. Να παραδειγματιστούν από τα ταξικά αδέρφια τους στις άλλες χώρες και να ενωθούν, να συναδερφοθούν, με τους άγγλους εργάτες. Και να αγωνιστούν μαζί τους για τα κοινά ταξικά συμφέροντά τους.

Καμιά άλλη ερμηνεία δεν χωράει σ' αυτά που έγραφε ο διεθνιστής ηγέτης του παγκόσμιου προλεταριά-

του. Ακόμα κι ένας αγράμματος που θ' ακούσει να του διαβάζουν το κείμενο του Μαρξ, εύκολα θα καταλάβει ότι ο δημιουργός της πρώτης Διεθνούς Ένωσης των Εργατών, δεν παρακινούσε τους άγγλους εργάτες εναντίον της εισαγωγής "ξένων εργατών". Δεν έκανε κανένα απολύτως κήρυγμα εθνικιστικής υπεράσπισης των κατακτήσεων της "πολιτισμένης" εργατικής τάξης της Αγγλίας από την εισαγωγή "απολίτιστων ξένων εργατών". Αλλά έκανε ακριβώς το αντίθετο. Με όλα όσα έγραφε, με την προειδοποίησή του, συμπαραστέκονταν φανερά στους γερμανούς άνεργους εργάτες, που βρίσκονταν στην ανάγκη να μεταναστεύσουν. Και προσπαθούσε να τους ενώσει με τους αγωνιζόμενους άγγλους εργάτες. Αγωνίζονταν να τους πείσει ότι τα συμφέροντά τους ταυτίζονταν με τα συμφέροντα των άγγλων αδελφών τους. Και γι' αυτό έπρεπε να αποδείξουν ότι γνωρίζουν πως να υπερασπιστούν τα κοινά συμφέροντα της παγκόσμιας εργατικής τάξης. Έτσι ώστε να μην γίνουν όργανα στα χέρια των εκμεταλλευτών τους. Και να μην καταντήσουν παρίες, αβοήθητοι και μισητοί, μέσα σε μια ξένη χώρα.

Κι όμως, από την διεθνιστική, ενωτική, ταξική αυτή έκκληση του Μαρξ, οι εθνικιστές συντάκτες της λεγόμενης "Σοσιαλιστικής Προοπτικής" και του ορθόδοξου "Ρεσάλτο", μπόρεσαν να κατασκευάσουν μια εθνικιστική φράση που την αποδίδουν στον Μαρξ για να στηρίξουν τις δικές τους πρωτόγονες, αγριανθρωπικές, ρατσιστικές θεωρίες τους εναντίον των μεταναστών εργατών που ψάχνουν δουλειά στη χώρα μας.

Με τρόπο αυθαίρετο, πρόσθεσαν μερικές δικές τους λέξεις, σε μια από τις προτάσεις του γραφτού του Μαρξ κι αφού την απομόνωσαν απ' όλο το άλλο κείμενό του, της έδωσαν το δικό τους εθνικιστικό και ρατσιστικό περιεχόμενο. Το περιεχόμενο του εθνικού "σοσιαλισμού" των ναζιστών.

Έτσι, ο Κάρολος Μαρξ, ο πρωτεργάτης της Διεθνούς Ένωσης των Εργατών εναντίον του καπιταλισμού, βρέθηκε να φιγουράρει στις σελίδες των λαθρόβιων αυτών εντύπων και να κάνει κήρυγμα εθνικιστικής απομάκρυνσης των "ξένων" εργατών και υπεράσπισης του ελληνορθόδοξου αγριανθρωπικού καπιταλιστικού πολιτισμού μας.

Δίπλα στις ακροδεξιές και φασιστικές, νεοναζιστικές, ομάδες, έχουμε τώρα και τις ομάδες που επιστρατεύουν, με τρόπο αδίσταχτο και προκλητικό, ακόμα και τον Μαρξ και τον Ένγκελς για να μεταδώσουν το εθνικιστικό και ρατσιστικό δηλητήριό τους ανάμεσα στους εργάτες και να πολεμήσουν την διεθνιστική ταξική αλληλεγγύη και την ένωση της παγκόσμιας εργατικής τάξης σ' ένα παγκόσμιο επαναστατικό σοσιαλιστικό κόμμα.

Είναι πιστεύουμε φανερό ότι οι αδίσταχτοι αυτοί πλαστογράφοι, οι νεορατσιστές αυτοί ψευτομαρξιστές, είναι πολύ πιο επικίνδυνοι και από τους νεοναζιστές.

Θα κάνει επομένως ολέθριο λάθος το εργατικό και το κομμουνιστικό κίνημα της χώρας μας αν συνεχίσει να αδιαφορεί για την παρουσία τους και την δραστηριότητά τους.

Χωρίς άλλη καθυστέρηση το σύνολο της αριστεράς και των εργατικών συνδικάτων, οφείλουν να αναλάβουν δραστήρια εκστρατεία εναντίον όλων των αποχρώσεων του ρατσισμού και ιδιαίτερα εναντίον των πλαστογράφων του Μαρξ, νεορατσιστών.

Η Συντακτική Επιτροπή της Εργατικής Δημοκρατίας

16ο Συνέδριο της Γαλλικής LCR

Η Αριστερή Τάση αποδοκίμασε καθαρά τον οπορτουνισμό της πλειοψηφίας

Το Σαββατοκύριακο 21-22 Γενάρη έγινε στο Παρίσι το 16ο τακτικό Συνέδριο της Επαναστατικής Κομμουνιστικής Λίγκας (LCR) - Γαλλικό Τμήμα της "Ενιαίας Γραμματείας της 4ης Διεθνούς".

Στο Συνέδριο αυτό εμφανίστηκαν 5 διαφορετικές πολιτικές πλατφόρμες και η αντιπαράθεση ανάμεσα στις τάσεις ήταν σκληρή.

Η πλειοψηφούσα τάση του Αλαίν Κριβίν για πρώτη φορά δεν κατόρθωσε να συγκεντρώσει την απόλυτη πλειοψηφία. Αλλά πήρε το 48.57% των ψήφων.

Οι εισηγητές του "αντι-νεοφιλελεύθερου μετώπου" μοιρασμένοι σε δυο πλατφόρμες πήραν το 35%.

Απέναντι σε όλες τις άλλες πλατφόρμες βρίσκονταν η πλατφόρμα της Αριστερής Τάσης, που αποτελεί την πιο συγκροτημένη ιδεολογικοπολιτική τάση μέσα στην LCR και συγκέντρωση το 12,14% των ψήφων.

Η τάση αυτή, με αφετηρία της την πολιτική της πάλης των τάξεων, απέρριψε τις εισηγήσεις του "αντι-νεοφιλελεύθερου μετώπου" και χαρακτήρισε οπορτουνιστική (καιροσκοπική) ολόκληρη την πολιτική της οργάνωσης. Με την πλατφόρμα της απარიθμεί τα χαρακτηριστικότερα παραδείγματα της καιροσκοπικής πολιτικής της πλειοψηφίας. Όπως, για παράδειγμα, το γεγονός ότι δεν τάχτηκε καθαρά ενάντια στην ψήφο στο Σιράκ, το 2002, κράτησε αντι-νεοφιλελεύθερη στάση απέναντι στις επιτροπές του ΟΧΙ στο Ευρωσύνταγμα κλπ.

Σε αντίθεση με την καιροσκοπική πολιτική όλων των άλλων τάσεων, η Αριστερή Τάση υποστηρίζει την ανάπτυξη των εργατικών αγώνων, επιμένει στην καθοριστική σημασία ένταξης εργατών στην οργάνωση και τάσσεται υπέρ της μόνιμης και σταθερής συνεργασίας με την οργάνωση της Εργατικής Πάλης (Lutte Ouvrier) αλλά "χωρίς αυταπάτες, αλλά και χωρίς πεισινές", όπως γράφει. Με την ξεκάθαρη προοπτική της συγκρότησης ενός μαζικού εργατικού κόμματος της επανάστασης.

Η "Εργατική Δημοκρατία" στο επόμενο φύλλο της θα δώσει περισσότερα στοιχεία για το Συνέδριο αυτό της LCR και για τις θέσεις της Αριστερής Τάσης.

ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗ ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΨΕΥΔΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ "ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ"

Η ξενοφοβική εθνικιστική και ρατσιστική πολιτική, είναι η αγριανθρωπική πολιτική των χειρότερων εκθρών του εργατικού και του κομμουνιστικού κινήματος. Είναι η παρανοϊκή πολιτική των συμμοριών της καπιταλιστικής σήψης, των αρρωστημένων εγκεφάλων και των φονιάδων της ακροδεξιάς, της φασιστικής μαύρης αντίδρασης, είναι η φυλετική πολιτική του χιτλερικού ναζισμού, που σηκώνει ξανά κεφάλι και ετοιμάζεται να ξαναπνίξει την ανθρωπότητα στο αίμα.

Αυτή την αντιδραστική πολιτική του νεοφασιστικού ρατσισμού προπαγανδίζει από καιρό και η ομάδα της "ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ", φορώντας όμως τη μάσκα του επαναστατικού μαρξισμού και του μπολσεβίκου κομμουνισμού, του Λένιν και του Τρότσκι!!! Κάτω από το σύνθημα: προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε", προπαγανδίζει το ρατσιστικό μίσος εναντίον των αλοεθνών άνεργων εργατών που ζητάνε δουλειά στη χώρα μας!!!

Ολοφάνερα, η ρατσιστική αυτή ομάδα και η εφημερίδα της αντιπροσωπεύουν το πιο ύπουλο και επικίνδυνο είδος καπιταλιστικής αντίδρασης μέσα στο εργατικό μας κίνημα.

Κατά συνέπεια, μια τέτοια ψευδοκομμουνιστική ομάδα, που προωθεί τη ρατσιστική πολιτική του φασισμού μέσα στους εργάτες και τη νεολαία, δεν μπορεί να έχει οποιαδήποτε σχέση με το επαναστατικό κομμουνιστικό κίνημα της 4ης Διεθνούς, με το παγκόσμιο κόμμα της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης, που ίδρυσε ο Λέων Τρότσκι και οι άλλοι συνειστές του μπολσεβίκου μαρξιστικού διεθνισμού, ύστερα από τον σοσιαλπατριωτικό εκφυλισμό της λενινικής 3ης Διεθνούς.

Παλεύοντας ενάντια σε όλους τους υπονομευτές και τους διασπαστές του εργατικού και του κομμουνιστικού κινήματος, παλεύουμε πρώτ' απ' όλα για την συντριβή κάθε προσπάθειας ρατσιστικής διαίρεσης της παγκόσμιας εργατικής τάξης. Της μόνης δύναμης που μπορεί ενωμένη και οργανωμένη να συντρίψει το τέρας του παρακμασμένου καπιταλισμού και του νεοφασισμού.

Γι' αυτό παλεύουμε, να αναγκάσουμε την ρατσιστική ψευδοκομμουνιστική ομάδα της "ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ" να πάψει να χρησιμοποιεί οποιαδήποτε από τα ονόματα, τα σύμβολα και τα συνθήματα του κομμουνιστικού κινήματος και της 4ης Διεθνούς, με τα οποία επιχειρεί να παραπλανήσει τους νέους και τους εργάτες. Για να αποκαλύψουμε το αληθινό αντιδραστικό της πρόσωπο.

Πόσο βαθιά αντιδραστικός, υπονομευτικός, ύπουλος είναι ο ρόλος της ψευδοκομμουνιστικής αυτής ομάδας, αποδεικνύεται και από τις βρωμερές, ψεύτικες, κατασκευασμένες, χαφιέδικες, διαλυτικές συκοφαντίες που έχει εξαπολύσει εναντίον πασίγνωστων επαναστατών που έδωσαν ολόκληρη τη ζωή τους στον αγώνα για την συντριβή του σάπιου καπιταλισμού, του ρατσισμού και του φασισμού, για την κομμουνιστική απελευθέρωση της ανθρωπότητας.

Όπως όλες οι άλλες αντικομμουνιστι-

κές, αντεπαναστατικές, αντιδραστικές οργανώσεις και όλα τα πληρωμένα όργανα της καπιταλιστικής εξουσίας, έτσι και η ψευδοκομμουνιστική αυτή ομάδα, χρησιμοποιεί τις σιχαμερές μεθόδους της συκοφαντίας. Επιδιώκοντας να σπλώσει γνωστά κορυφαία στελέχη και αγωνιστές του κομμουνιστικού μας κινήματος.

Με επικεφαλής τον γνωστό **αρχαιομαρξιστή Γιάννη Βερούχη**, η ρατσιστική αυτή ομάδα, ενώ κατασυκοφαντεί ακόμα και νεκρούς συντρόφους μας, ταυτόχρονα λασπολογεί, φανερά και κρυφά, σε βάρος των οργανώσεων και των αγωνιστών που αντιμάχονται την αντεργατική, ρατσιστική, αντεπαναστατική πολιτική της.

Είναι γι' αυτό που αξιώσαμε και απαιτούμε τώρα να ανακαλέσει δημόσια όλες τις βρωμερές χαφιέδικες συκοφαντίες που έχει εκτοξεύσει και να ζητήσει συγγώμη απ' όλους τους συκοφαντημένους επαναστάτες, από τους συγγενείς των νεκρών συντρόφων μας και από όλες τις οργανώσεις του κομμουνιστικού διεθνιστικού κινήματος, της 4ης Διεθνούς.

Σ' αυτόν τον αγώνα απαλλαγής του εργατικού κινήματος από κάθε καμουφλαρισμένη ψευδοκομμουνιστική ρατσιστική κλίκα και από την αγριανθρωπική ξενοφοβική προπαγάνδα, καλούμε όλους τους αγωνιστές της εργατικής τάξης, της νεολαίας και ολόκληρης της αριστεράς, να παλέ-

ψουν μαζί μας για την απομόνωση και την διάλυση της λεγόμενης "Σοσιαλιστικής Προοπτικής" και όλων των άλλων ρατσιστικών και φασιστικών ομάδων.

Καλούμε επίσης όλες τις επαναστατικές, κομμουνιστικές και εργατικές οργανώσεις, να συντονίσουν τη δράση τους ενάντια σε όλες τις μορφές ρατσισμού, διεκδικώντας πλήρη δικαιώματα και ελευθερίες για όλους τους μετανάστες. **Να οργανώσουμε εκστρατεία οργάνωσης των μεταναστών εργατών στα εργατικά συνδικάτα. Και να παλέψουμε μαζί τους για λιγότερες ώρες δουλειάς και την αύξηση όλων των μεροκάματων και των μισθών στο επίπεδο των αναγκών της ζωής, χωρίς καμιά διάκριση ανάμεσα σε ντόπιους και "ξένους". Σε όποια φυλή και εθνότητα κι αν ανήκουν οι εργάτες είναι αδέρφια, μισθωτοί σκλάβοι της κεφαλαιοκρατίας. Να βάλουμε τέλος στη ρατσιστική διαίρεση και τον ανταγωνισμό και ενωμένοι να αγωνιστούμε για την κατάργηση κάθε είδους εκμετάλλευσης και καταπίεσης, από ντόπιους και ξένους εκμεταλλευτές.**

Τέλος, καλούμε όλες τις οργανώσεις του κινήματος της 4ης Διεθνούς, να αναλάβουμε κοινό αγώνα για να αφαιρέσουμε από τη ρατσιστική ομάδα της "Σοσιαλιστικής Προοπτικής" τη μάσκα του "τροτσκισμού". Και να την αναγκάσουμε να ανακαλέσει δημόσια όλες τις χαφιέδικες συκοφαντίες που ξεστόμισε εναντίον του **Χρήστου Αναστασιάδη** και άλλων συντρόφων μας.

Η Συντακτική Επιτροπή της Εργατικής Δημοκρατίας

Για μια Ενιαία Επαναστατική Οργάνωση

Πρόταση της Ε.Δ. προς την ΟΚΔΕ - Σπάρτακος για συζήτηση με προοπτική την ενοποίηση

Προς την Κ.Ε. και τα μέλη της
ΟΚΔΕ - Σπάρτακος

Σύντροφοι - συντρόφισσες

Εδώ και πολύ καιρό και από πολλές μεριές ακούγεται ότι η 4η Διεθνής εκφυλίστηκε, απέτυχε, διαλύθηκε, πέθανε, δεν υπάρχει πια, ως παγκόσμιο κόμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης, ως κληρονόμος των αρχών και των ιδεών του νικηφόρου λενινικού μπολσεβικισμού.

Άλλοι λένε πως είναι καιρός να πάμε πίσω στην 1η Διεθνή του Μαρξ - Ένγκελς, αφήνοντας έτσι να εννοείται ότι η 4η Διεθνής δεν είναι η Διεθνής του γνήσιου επαναστατικού μαρξισμού!

Άλλοι λένε πως πρέπει να φτιάξουμε μια "νέα Διεθνή" μπολσεβίκικη, με βάση τις ιδρυτικές αρχές της 4ης Διεθνής ωστόσο!

Άλλοι λένε πως χρειάζεται να επανιδρύσουμε την 4η Διεθνή, με τις ίδιες όμως αρχές!

Ενώ αρκετοί άλλοι υποστηρίζουν και παλεύουν για την ανασυγκρότηση της 4ης Διεθνούς. Χωρίς όμως να έχουν συμφωνήσει στο πολιτικό περιεχόμενο της ανασυγκρότησης που θέλουν!

Ανάμεσα σ' αυτούς, κάποιοι βρήκαν ότι το Μεταβατικό Πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς έχει παλιώσει και πρέπει να ανασυσταθεί εκ βάθρων!

Στο μεταξύ η ηγεσία της "Ενιαίας Γραμματείας της 4ης Διεθνούς" προσαρμόζεται ολοένα στις διάφορες "εκ-

συγχρονιστικές" τάσεις και πιέσεις, πετώντας, σταδιακά, στα άχρηστα βασικές αρχές και θέσεις των ιδρυτών της 4ης Διεθνούς, αρχές και θέσεις του επαναστατικού μαρξισμού, που από καιρό πριν τις είχε ξεχασμένες στα αρχεία της, ως ανεπίκαιρες ή σεχταριστικές!

Τον ίδιο καιρό το πλήθος όλων αυτών των ομάδων, των κινήσεων, των "οργανώσεων", των "κομμάτων" και των "Διεθνών" που διατείνονται πως εκπροσωπούν τις ιδέες του Τρότσκι και της 4ης Διεθνούς, το μόνο που κατορθώνουν (όπως καθαρά το δείχνουν τα γεγονότα) είναι να σπέρνουν την πιο διαλυτική σύγχυση στις γραμμές της προλεταριακής πρωτοπορίας και να απωθούνε τα πιο επαναστατικά τμήματα της βάσης του διαλυμένου σταλινισμού, που ψάχνουν το δρόμο για την μπολσεβίκικη ανασυγκρότηση του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος!

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση σαύτροφοι, η δική μας μικρή ομάδα, πιστεύοντας ότι η ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού και του εργατικού κινήματος μόνο πάνω στα μπολσεβίκικα θεμέλια της 4ης Διεθνούς θα μπορέσει να γίνει πραγματικότητα, αγωνίζεται όσο μπορεί, με τις μικρές της δυνάμεις, ενάντια στις οπορτουνιστικές και τις σεχταριστικές αλλοιώσεις αυτών των ιδεολογικών και προγραμματικών θεμελίων. Και παλεύει για την ανασυγκρότηση όλων των διάσπαρτων δυνάμεων του 4διεθνιστικού κινήματος σε μια ενιαία

παγκόσμια μπολσεβίκικη οργάνωση. Στον αγώνα μας αυτόν οδηγός μας είναι οι θέσεις, οι αρχές, οι επεξεργασίες και οι αγωνιστικές παραδόσεις των θεμελιωτών της 4ης Διεθνούς στη χώρα μας, των ηγετών της ΟΚΔΕ και της ΕΟΚΔΕ. Και είναι γι' αυτό που δεν αδιαφορούμε και δεν σωπαίνουμε απέναντι στους κάθε είδους διαστρεβλωτές των ιδεών του Πουλιόπουλου, του Λένιν και του Τρότσκι.

Όμως, σ' αυτήν εδώ τη χώρα, η οργάνωση που εμφανίζεται ως η συνέχεια της ΟΚΔΕ - ΕΟΚΔΕ και το επίσημο τμήμα της 4ης Διεθνούς, είναι η δική σας οργάνωση κι όχι η δική μας Κίνηση. Είναι επομένως δικό σας το καθήκον να υπερασπιστείτε τις αρχές, τις ιδέες και το πρόγραμμα των ιδρυτών της 4ης Διεθνούς, ενάντια σε όλους τους αναθεωρητές και τους παραχαράκτες. Η σιωπή και η αδιαφορία απέναντι στους κάθε λογής λαθρέμπορους του επαναστατικού μαρξισμού κ' απέναντι στις διαλυτικές δραστηριότητές τους, είναι ασφαλώς ασυμβίβαστη με την ιδιότητα των στελεχών της 4ης Διεθνούς.

Εκτός από το γεγονός ότι η οργάνωσή σας δεν αναπτύσσει κανέναν σοβαρό ιδεολογικό αγώνα, αποφεύγει επίσης να παλέψει ενάντια στη διάσπαση, αποδιοργάνωση και διάλυση του 4διεθνιστικού κινήματος.

Δεν τα λέμε όλα αυτά για να σας καταγγείλουμε σύντροφοι. Αντίθετα, με την αυστηρή κριτική μας, θέλουμε ακό-

μα μια φορά να σας καλέσουμε σε μια σοβαρή, υπεύθυνη, κομμουνιστική συζήτηση πάνω στα καθοριστικά ζητήματα του επαναστατικού μας κινήματος, μέσα στις συνθήκες της λυσσώδους επίθεσης του παρακμασμένου καπιταλισμού.

Κάτω από το φως των ντοκουμέντων της ΟΚΔΕ - ΕΟΚΔΕ, που πρόσφατα δημοσιεύσαμε, θέλουμε ν' ακούσουμε τις γνώμες σας και να σας πούμε τις δικές μας, για τον τρόπο που πρέπει να παλέψουμε ενάντια στην ιδεολογική και οργανωτική διάλυση, για την οικοδόμηση μιας ενιαίας επαναστατικής οργάνωσης, αποφασισμένης και ικανής να παλέψει για την ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού και του εργατικού κινήματος πάνω στις ιδρυτικές αρχές και το Μεταβατικό Πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς.

Σας προτείνουμε δηλαδή να οργανώσουμε μαζί μια συντροφική συζήτηση για την επικαιρότητα του Μεταβατικού Προγράμματος και των ιδρυτικών αρχών της 4ης Διεθνούς και της ΕΟΚΔΕ. Αν αποδειχτεί ότι οι απόψεις μας συμπιπτουν στα βασικά αυτά ζητήματα εμείς σας δηλώνουμε ότι είμαστε διατιθέμενοι να ενσωματωθούμε στην ΟΚΔΕ - Σπάρτακος, που για μας αντιπροσωπεύει την ιστορική συνέχεια του κινήματός μας.

5 Ιανουαρίου 2006

Η Ο.Ε. της Κίνησης
Εργατική Δημοκρατία

ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ

Τριμηνιαίο περιοδικό
θεωρίας και πολιτικής

Κυκλοφορεί σύντομα
το νέο τεύχος

Ζητήστε το στα
κεντρικά περίπτερα

Συμπληρωματική Διευκρίνιση στην πρότασή μας

Προς τα μέλη της ΚΕ της ΟΚΔΕ - Σπάρτακος
Σύντροφοι, συντρόφισσες

Με το γράμμα που σας στείλαμε στις 5/1/2006, είναι φανερό, νομίζουμε, ότι αυτό που ζητήσαμε είναι να οριστεί το δυνατό γρηγορότερα μια συνάντηση μαζί σας για να εξετάσουμε την δυνατότητα και τον χρόνο διοργάνωσης της συζήτησης που προτείναμε.

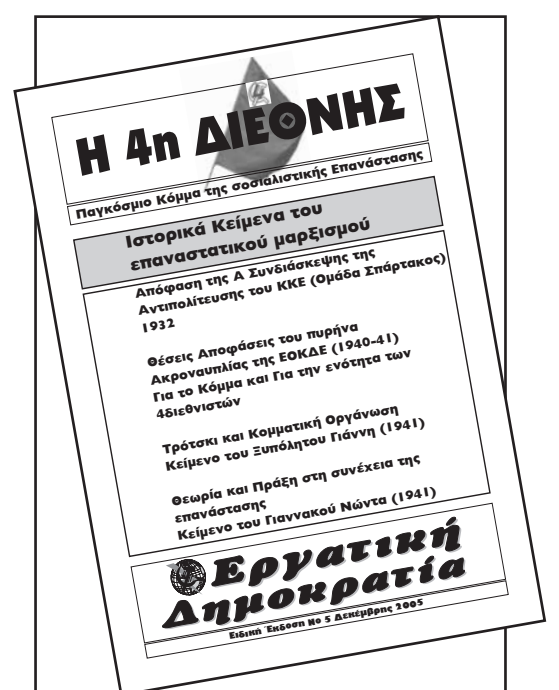
Οι συναντήσεις και συζητήσεις με ορισμένα στελέχη σας, που έγιναν στο μεταξύ, είχαν για μας σκοπό επεξηγηματικό και διερευνητικό συνάμα, σχετικά με την πιθανότητα επιτυχίας της ενοποιητικής πρότασής μας. Που δεν έγινε για πρώτη φορά, όπως καλά το γνωρίζουν οι παλιότεροι σας.

Οι συναντήσεις αυτές μας έπεισαν, ακόμα πιο πολύ, για την ανάγκη να καθοριστεί συνάντηση εκπροσώπων και να γίνει συγκεκριμένη συμφωνία για τα θέματα, το χρόνο και τον τρόπο της συζήτησης που πρέπει να κάνουμε, για να φτάσουμε στο επιθυμητό αποτέλεσμα.

Έτσι ώστε να μην επαναλάβουμε τις αποτυχημένες απόπειρες ενοποίησης που κάναμε στο παρελθόν.

Η γνώμη μας είναι ότι η συνάντηση των εκπροσώπων μας πρέπει να έχει πραγματοποιηθεί το αργότερο πριν από το τέλος του μήνα Γενάρη.
15/1/2006

Συντροφικά
Η Οργανωτική Επιτροπή της Κίνησης
Εργατική Δημοκρατία

Ζητήστε την Νέα
Ειδική μας Έκδοση
No 5 με Ιστορικά
Κείμενα του
επαναστατικού
μαρξισμού